

Letnik LV

December 1938

Štev. 12

VSEBINA 12. štev.: Podoba sončne žene 353 — Pred jaslicami 354 — Moderni indijanci 355 — »Jaz sem, ki je...« 356 — Trdno sklenem... 359 — 34. mednarodni evharistični kongres v Budimpešti 360 — O čemer ne govorimo radi... 365 — Dolžnosti tretjerednega predstojništva v splošnem 366 — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 368 — Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte 371 — Pilatova vlada 373 — Zveza večjih sestric sv. Klare 374 — Razgled po svetu 375 — In naj molijo za mrtve... 377 — Pax et bonum! — Mir in vse dobro! 379.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1938

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; za Avstrijo 3 šil.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno.

Izdajatelj: Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Angelik Tominec, O. F. M., prov. prokurator. — Urednik: P. Odilo Hajnšek, O. F. M.

Uredništvo in Upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495; za Italijo: 11/6580; za Avstrijo: A-156.946. Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čež).

Rimsko serafinski koledar za leto 1938

D e c e m b e r

1 Č	Čm. PO.	B. Anton, sp., 1. r.	17 S		Kvatre. S. Lazar, šk.
2 P	Čm.	S. Bibiana, dev., muč.	18 N		4. adventna. S. Gracijan, šk.
3 S		S. Frančišek, sp.	19 P		S. Urban, pap.
4 N		2. adventna.	20 T		S. Evgenij, muč.
5 P	Čm.	B. Nikolaj, muč., 1. r.	21 S		S. Tomaž, ap.
6 T		S. Nikolaj, šk.	22 Č		S. Demetrij, muč.
7 S		S. Ambrozij, šk., e. uč.	23 P		B. Nikolaj, sp., 1. r.
8 Č	VO. PO.	Brezmadežno spočetje M. D.	24 S		S. Adam in Eva.
9 P	PO.	B. Elizabeta in Delfina, dev., 3. r.	25 N	VO. PO.	Kojstvo Gospodovo.
10 S		S. Peter, sp., 3. r.	26 P		S. Štefan, muč.
11 N		3. adventna.	27 T		S. Janez, ap.
12 P		Najdenje trupla sv. Frančiška.	28 S		Nedolžni otročiči.
13 T		S. Lucija, dev., muč.	29 Č		S. Tomaž, šk.
14 S		Kv. B. Konrad in t., sp., 1. in 3. r.	30 P		B. Marjeta in tov., dev., 2. r.
15 Č	PO.	S. Valerijan, šk.	31 S		S. Silvester, pap.
16 P		Kvatre. S. Evzebij, šk., muč.			

Razlaga kratic:

VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palaži)

obrestuje hranilne vloge najugodneje

★

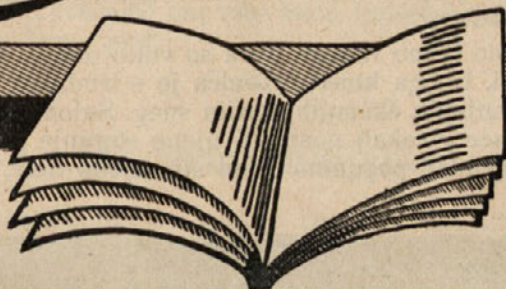
Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po **4%**, proti odpovedi **5%**

CVETJE

Letnik LV.
Ljubljana

1938 - XII.
December

P. KRIZOSTOM:

Podoba sončne žene

(Za 8. december.)

*Živel je otrok ..
Greh mu je umazal dušo;
postal je gluhi in slep.*

*Zimskega dne
odšel je v belo samoto,
da poišče nedolžno lepoto,
da sam postane čist in lep.*

*Sredi gozda zasneženega je stal
in strmel v tiho daljo,
ko stopi predenj odeta v belo haljo
brezmadežna nebes Gospa;
zvezdni venec ji okroža lica.
Kamor stopi njena noga,
vzkljuje iz snega cvetlica.*

»Devica milostna, kako si lepa!«

*Zdrkne v sneg in zaihti,
obraz si skrije med dlani.*

*»Tudi ti si lep!«
in njena lilijško nedolžna roka
dotakne se strmečega otroka.*

*Ubožec je prisluhnil in spregledal:
Zares! Lep sem, čist, nedolžen!
V duši moji sije
podoba sončne Žene
brezmadežne Gospe Marije!*

Pred jaslicami

Mrzel sever je pihal in sneg je pol metra v višino pokrival spečo zemljo. Pesem zime se je s čudovito ji melodijo oglašala v vrhovih golih, s snegom ovitih dreves.

Skozi spokojno tišino ranega jutra so votlo doneli v zamrznjeni sneg se vdirajoči koraki. Uboga kmečka ženica je s trudnimi nogami, ki jih je imela v visokih, usnjenih škornjih, gazila sneg. Sklonjena je bila in težko je sople, rožni venec v rokah noseč. V njene stopinje pa je zvesto stopal, s težavo sicer, a vendar pogumno, njen sin, njeno dete.

Jaslice

»Da sva le tu,« je mati dejala, ko sta prispela do cerkvenega praga. S hrupnim ropotom sta stresala sneg z obuvala, potem pa vstopila v svetišče, ki ga je obseval le žar večne luči pred tabernakljem in pred jaslicami. Tu-sem je pokleknila mati in ob njej njen otrok.

V skrivnosten polmrak božjega hrama so se trgali vzdihni in so plaval klici matere žene. Pred seboj je zrla podobo božjega Deteta, ob sebi pa je čutila utripe srca svojega otroka in prošnja za prošnjo je romala zanj pred božji tron.

»Mati, kdo pa je to, ki tu v jasliah leži,« je boječe vprašalo dete, zvedavo oči v mater upirajoč. »Jezus, o katerem sem ti že tolikokrat pripovedovala,« je pritajeno dejala mati. In spet sta molčala in ponovno so drsele skozi materine prste jagode rožnega venca in zopet je šlo skozi otrokovo dušo nešteto misli in vprašanj.

»Mati, zakaj pa leži Jezus na slami?« je drugič vprašal mater otrok, držeč jo za mrzlo roko.

Ni se mogla več vzdržati. Solze ganotja so ji zalile oči, privila je otroka k sebi, ga poljubila na čelo in rekla: »Otrok moj, iz ljubezni do tebe in mene.«

Da, iz ljubezni do tebe in mene, zaradi nas vseh leži božje Dete v jaslih. Z večno ljubeznijo nas je ljubil; zato se nas je usmilil in nas k sebi vleče. Kliče nas k sebi, da nam pokaže in znova dokaže, kako nas ljubi. Pojdimo k njemu in vračajoč mu vsaj malo ljubezni recimo: Vsa ljubezen moja naj bo zate, Jezus moj.

P. HUGO:

Moderni Indijanci

Znano je, kak kapital so svojčas razni evropejski prekupci kovali iz nevednosti ameriških Indijancev. Prave bisere so jim plačevali s kričeče barvanim steklom. Čisto zlato so jim izvabljali za razno grošarsko robo. Dragocene kože so dobivali v zameno za svoje ceneno kramarsko blago. Redka slonovina jim je bila na razpolago za navadne bazarske predmete. Pozneje je od strani teh krščih judov nekako splošno menjalno sredstvo postalo žganje. S tem so prvotno trezne indijanske rodove tako zastrupili, da jim je bilo za žganje vse poceni naprodaj.

Ti brezvestni in brezsrčni kramarji so se sicer izgovarjali z znano rečenico: »Vedočemu in hotečemu se ne godi krivica«. In še s tem, da je tisto, kar so jim prodali, zanje večje praktične vrednosti kot njihove dragocenosti. Toda ves pošteno misleči svet je to obsojal kot podlo zlorabo njihove nevednosti. Zgodovina to obsodbo še danes potrjuje in je nikoli ne bo preklicala, dokler bo iskrena. To je bil in bo madež za take evropske kragulje v človeški podobi, pa tudi madež za belo pleme sploh.

Danes se kaj takega ondi več ne dogaja, izvzemši morda posamezne primere. Zato se imajo Indijanci predvsem zahvaliti svojim katoliškim misijonarjem, ki so prevzeli obrambo njihove pravične pravde s temi pijavkami, ki so imeli le preveč zaslobe v državnih uradnikih samih, da celo v mnogih protestantskih misijonarjih. Mi Slovenci smo lahko ponosni, da so bili med advokati indijanske pravde tudi naši rojaki: Baraga, Mrak, Pirc, Skola i. dr.

Toda, ali ni kulturni svet, ki je nekdam te uboge rdečkožce pomiloval in se zgražal nad zlorabljanjem njihove nevednosti po evropskih kramarjih judovskega kova, še danes poln takih Indijancev in takih kramarjev, samo da v nekoliko drugačnem smislu? Indijanci so oni katoliki, ki so bili rojeni in vzgojeni v edino pravi katoliški veri, pa to vero, ta najdragocenejši biser, ki ni bil dvignjen iz osrčja zemlje, ampak iz nebes prinesen, prodajajo in zamenjavajo za brušeno steklo raznih krivih ver, prazne vere, laži-prosvete, laži-napredka itd. Brezvestni kramarji so pa oni, ki to grošarsko robo prodajajo za biser prave vere in pri tem dobro kupčijo delajo.

Iz Indije prihajajo v krščansko Evropo budisti, da v »tmino«
krščanstva prineso Budovo »luč«. In se najdejo taki, ki jim odpirajo ušesa. Po vojni so se raztočili po katoliški Evropi razne protestantske sekte, zlasti adventisti in raziskovalci sv. pisma. Našli so za svoj fantastični nauk plodna tla. Odpadi od katolicizma in prestopi v protestantizem, ali razkol, so v kat. Evropi na dnevnem redu. Oni pa, ki so vzvišeni nad vsako vero ter se s ponosom uvrščajo v armado brezvernih, se smučejo okrog raznih vedeževalk. Prav med takimi, ki so izobesili firmo brezverstva, je največ praznovernih.

Po vele mestih mrgoli vedeževalk, katerih mnoge sijajno služijo. Saj se k njim zatekajo v svojih težavah in tegobah taki, ki imajo kaj pod palcem in se jim prav nič roka ne trese, kolikorkoli že »svečenica«
za-

hteva dušna zdravila in laskave napovedi. Seveda so tudi take, ki stavijo skromnejše zahteve. A vsem se mora to dobro obrestovati, sicer bi se česa drugega lotile.

Mi Slovenci se radi pobahamo, da smo globoko veren narod. Še ljubši nam je enak poklon od strani tujcev. A takih modernih Indijancev tudi med nami ne manjka. Iz dneva v dan se celo grozotno množe. Onih, ki so pristno zlato vere zamenjali za mačje zlato brezbožnega prosvitljenstva, že davno mrgoli v naši sredi. Medvojna in povojna verska kriza jih je rodila še več. Doživeli smo pravo versko barantanje. Mnogi so iz narodnopolitičnih ozirov čisto resnico katolicizma zamenjali z zmesjo pravoslavlja. Drugi se morda s svojim dušnim pastirjem niso razumeli, pa so iz nagajivosti in maščevanja prestopili v starokatolicizem. Zopet drugi so pravo vero prodali za ženo ali bolje žensko. Katoliška vera jim ni dovolila ženitve, pa so stopili v tako, ki jim jo je dovolila. Morda ni hotela ničesar slišati o razporoki in zopetni poroki, ker je bila prva veljavna. In so šli tja, kjer ne poznajo tiste božje prepovedi: Kar je Bog združil, naj človek ne loči!

Zadnje čase pa smo brali, da se je tudi moderno praznoverje zelo razpaslo med nami. Iz Maribora poročajo, da je ondi več vedeževalk, ki ob svojem temnem poslu prav dobro žive in naravnost bogate. Vsi sloji prebivalstva zahajajo k njim po nasvete in izvide za bodočnost. Svetejše jim verjamejo, kot svojim duhovnikom v cerkvi in še plačajo radi zraven, kolikor dotična »svečenica« zahteva. Seveda ta najprej pogleda v žep svojih vernih, potem šele v njihovo bodočnost. Najznačilnejše pri tem je, da se k njim zatekajo mnogi iz tako zvanih višjih krogov, ki imajo za katoliško vero le pomilovalen usmev. Sigurno Maribor ni edini med našimi mesti, kjer procvita to moderno praznoverje. Le prvi je postal pozoren nanje.

Da, to so moderni Indijanci. Razloček med njimi in nekdanjimi ameriškimi je le ta, da so oni iz nezagrešene nevednosti zamenjavali svoje dragocenosti za ceneno evropsko robo, ti pa tako delajo iz zagrešene nevednosti. Zato so mnogo večjega pomilovanja vredni. To ni slepota, ampak je zaslepljenost. Za biser prave vere niso nikoli ničesar trpeli. Za krstni dar so ga od Boga prejeli. Ko so se zavedli življenja in njegove odgovornosti, so ga našli poleg sebe, kot v jutro 6. decembra Miklavževe dari. Zato so se pozneje začeli tako otročje lahkomišljeno igrati z njim, dokler ga niso zaigrali in v zameno priigrali barvane črepinje.

Ljudje božji, pamet, pamet! Z vero se je usodnejše igrati kot z ognjem. Ker kar ogenj lahko uniči, se ne da primerjati s škodo, ki jo napravi izgubljena vera. Ekonomija božje milosti je v splošnem taka, da on s tem biserom rajši obdaruje pogana, kot katoličana, ki ga je zavrzel. Da se tudi vam kaj takega ne zgodi, bodite Bogu hvaležni zanj. Čuvajte ga v najgloblji globini svojih src, da ga vam kaki tatinski prsti ne izmaknejo. Za tiste moderne Indijance, ki ga tako pod vsako ceno prodajajo, pa molimo: Gospod, daj da vidijo!

P. DOMINIK:

»Jaz sem, ki je . . .«

(II. Moz 3, 15.)

Čudovit dogodek nam pripoveduje knjiga božja (II. Moz 3, 1—15). Mozes je pasel ovce svojega tasta Jetra. Nekega dne je gnal čredo v puščavo in prišel do gore Horeb. Tu se mu prikaže Gospod sredi ognjenega

plamena, ki je švigal iz trnovega grma. Vidi, da grm gori, pa ne zgori. Hoče se bližati grmu, da bi videl to čudo. Tedaj mu zakliče Bog: »Ne bližaj se sem! Sezuj čevlje z nog! Zakaj kraj, kjer stojiš, je sveta zemlja.« Nato pove Gospod Mozesu, da je videl stisko svojega ljudstva v Egiptu, ter da ga hoče rešiti iz grenkega suženjstva in ga peljati v lepo deželo. »Pojdi torej!« mu pravi. »Pošiljam te k faraonu. Pelji moje ljudstvo, Izraelce, iz Egipta!... Jaz bom s teboj.« Mozes pa reče Gospodu: »Ako pridem k Izraelcem ter jim rečem: ‚Bog vaših očetov me pošilja k vam, in ako mi poreko: Kako mu je ime?‘, kaj naj jim odgovorim?« Bog odvrne Mozesu: »Jaz sem, ki je.« Tako oznani Izraelcem: ‚On, ki je‘ me je poslal k vam.«

Čudovita beseda je to, s katero je Bog sam razodel svoje božje bitje in bistvo, svojo božjo naravo. On je tisti, ki je zares, sam iz sebe, od večnih vekov. On je tisti, ki mora biti, in ni mogoče, da on ne bi bil: Vsemogočni, Vzvišeni, Silni, Nespremenljivi, Najvišji, neskončna popolnost, neskončna neskončnost, Življenje, ki vsemu, kar je, daje življenje. od njega je odvisno vse, v njegovih rokah je vse.

Gospod Bog je to očitno pokazal ob odhodu Izraelcev skozi Rdeče morje. »Gospod je nagnal Egipčane noter v sredo morja. Vode so valovile nazaj in zagrnile vozove in priprege cele faraonove vojske, ki so zad za Izraelci prišli v morje. Ne eden izmed njih ni ostal živ. Izraelci pa so šli v suhem skozi morje in vode so stale kakor zid na njihovi desnici in levici. Tako je rešil Gospod tisti dan Izraelce iz rok Egipčanov... Ko so Izraelci videli čudež, ki ga je Gospod storil nad Egipčani, se je ljudstvo balo Gospoda in je v Gospoda zaupalo.« (II. Moz 14, 28.) — Ljudstvo božje, poslušaj! Kakor koklja kliče piščeta iz nevarnosti in stiske, te bo rešil Gospod iz rok vseh sovražnikov, ako boš iz vsega srca iskalo Gospoda, se ga balo in v njega resnično zaupalo!

Podobno besedo kakor Mozesu na Horebu, je govoril naš Gospod na Oljski gori veliki množici, ki je prišla, da ga prime in zvezanega pelje pred veliki zbor. »Tedaj je Jezus, ki je vedel za vse, kaj se bo z njim zgodilo, stopil naprej.« (Jan 18, 4.) Jezus stopi naprej. Poglejte ga! Odločno, pogumno stopa, ves veličasten, v duši ves miren. Prav tak je, kakor ga je videl prihajati nekoč njegov prijatelj in drug, Janez Krstnik, ki je prevzet od veličastne miline vzkliknil: »Glejte, Jagnje božje, ki odjemlje greh sveta.« (Jan 1, 29.) Kmalu ne bo več podoben človeku; saj bo nad njim resnična beseda: »Toda jaz — črv sem, ne več človek: ljudem v zasramovanje, od svojati preziran!« (Ps. 21, 7.) Pa hoče pokazati, da je vendar le »On, ki je.« Reče jim: »Koga iščete?« Odgovore mu: »Jezusa Nazarečana.« Jezus jim pravi: »Jaz sem.« Tedaj stopijo nazaj in popadajo na tla. Z meči in koli, s svetilkami in plamenicami in orožjem leže na tleh. Z enim migljajem bi jih mogel pokončati, kakor bliski njegovi podirajo cedre libanonske. »On, ki je« jim pokaže, da sta se srečali vsemogočnost božja in človeška nemoč, da gre v trpljenje in smrt prostovoljno, da se vdaja le Očetovi volji in sili ljubezni, ki plamti v presvetem božjem Sreču za nas — za nas, njegove stvari. Brat, sestra, »On, ki je« te ljubi! Hvaležen in srečen ponavljaj Pavlovo besedo: »Živim v veri v Sina božjega, ki me je vzljubil in zame dal samega sebe.« (Gal. 2, 20.) Vzljubimo tudi mi njega, ljubimo ga z vso silo svoje duše! »Kdo mi bo dal, da se v tebi umirim, moj Bog, življenje moje, moja sveta sladkost? Kaj sem jaz tebi, da zahtevaš ljubezni od mene in se srdiš, če te ne ljubim, in mi s hudim pretiš brez mej? Ko da bi ne bilo že to samo nemajhno hudo, če te ne bi ljubil! Gorje si ga meni! Torej mi na svoje usmiljenje, Gospod, moj Bog, kaj si mi! Govori moji duši: Tvoja rešitev sem... Tekel bom za

tvojim glasom in prijel se te bom. Ne skrivaj svojega obličja pred menoj: umreti hočem, da ne umrem, ampak da tvoje obličje vidim. Tesen je moje duše dom, kjer naj jo obiščeš: daj, razširi ga! Podira se: ti ga popravi! Madeže ima, ki žalijo tvoje oči.« (Avguštin, Izp. 1, 5.)

Avguštin, in za njim, kakor pred njim, tisoči so odprli svojo dušo Bogu in popravil jim je dom njihove duše, beseda Gospodova: Jaz sem — tvoj Jezus,« jim je bila v rešitev, v vstajenje in življenje. Drugim pa v padeč in v smrt. Mimo Kristusa Gospoda ne more nihče. »Drugega temelja nihče ne more položiti razen tega, ki je položen, in ta je Jezus Kristus.« (1. Kor 3, 11.) On je ločitev med vernimi in nevernimi na zemlji, on bo med dobrimi in hudobnimi tudi ločitev večna.

Jezus stoji zvezan pred velikim zborom. (Mat 26, 63.) Na krivo pričevanje lažnivih prič molči. Tedaj vstane veliki duhovnik in mu reče: »Rotim te pri živem Bogu, da nam izjaviš, če si ti Kristus, Sin božji?« Vprašanje je to, ki ga važnejšega ni bilo od začetka sveta in ga ne bo do konca dni. Vprašanje, ki je od njega odvisno večno zveličanje ali večno pogubljenje vesoljnega človeštva. Jezus mu je odgovoril: »Da, jaz sem.« Na kolena bi bili morali pasti vsi in moliti »Njega, ki je,« svojega Boga in Gospoda in Odrešenika. Pa niso. Smrti je vreden, so rekli. Pa poslušajmo naprej Gospodovo besedo: »Toda povem vam: Poslej boste videli Sina človekovega na desnici Vsemogočnega in priti na oblakih neba.« Ob koncu dni me boste videli prihajati kot sodnika vašega. Kakor je že napovedal prerok Daniel (3, 17) in povedal Gospod Jezus sam: »Takoj po stiski tistih dni pa bo sonce otemnelo in luna ne bo dajala svoje svetlobe in zvezde bodo padale z neba in nebeške sile se bodo majale. Takrat se bo prikazalo znamenje Sinu človekovega na nebu in takrat se bodo jokali vsi rodovi na zemlji: in videli bodo Sina človekovega priti na oblakih neba z veliko močjo in slavo.« (Mat 24, 29.) — »Glej, prišel bo na oblakih in videlo ga bo vsako oko in kateri so ga prebodli; in jokali bodo nad njim vsi narodi na zemlji. Da, amen.« »Jaz sem Alfa in Omega« (začetek in konec), pravi Gospod Bog, ki je, ki je bil in ki bo, Vsemogočni.« (Raz 1, 7.) Po vesoljstvu bo odmevala beseda »Njega, ki je«: »Jaz sem, Jezus, ki si ga ljubil in mu služil.« — »Jaz sem, Jezus, ki si ga sovražil in preziral.« Zvršilo se bo zadnje razodetje, odkril se bo zmisel sveta in njegove zgodovine, prišel trenutek, ko se prenovi vse — poslednji advent.

Kdaj bo to, ne ve nihče, niti angeli v nebesih. Pripravljeni pa moramo biti vedno. »To pa vedite, da bi hišni gospodar, ako bi vedel, ob kateri uri pride tat, čul in bi ne pustil podkopati svoje hiše. Tudi vi bodite pripravljene; zakaj ob uri, ko ne mislite, bo prišel Sin človekov.« (Luk 12, 39.) Na koncu starega in na pragu novega cerkvenega leta nas sv. mati Cerkev z vsó resnobo spominja zadnjega Jezusovega prihoda, adventa k sodbi. Jezus Kristus, Sin božji, »kralj vekov neumrljivi« je začetek in konec, je središče vsega, svetovne in cerkvene zgodovine. Z materinsko skrbjo nas hoče zato sv. Cerkev pripraviti na Jezusovo rojstvo iz Boga na Božič v naših srcih, na božje kraljestvo v nas, na njegov božji advent v našo dušo. Da ne bi nam veljala beseda: »Prava luč je bila ta, ki prihajajoč na svet razsvetljuje vsakega človeka. Na svetu je bila in svet je po njej nastal — in svet je ni spoznal. V svojo lastnino je prišla in njeni je niso sprejeli.« (Jan 1, 9—12.) Zato opominja apostol: »Ker poznate čas, da je že ura, da od spanja (od mlačnosti, od greha) vstanemo. Kajti zdaj je naše zveličanje bliže ko tedaj, ko smo vero sprejeli (vsak dan smo bliže večnosti). Noč se je pomaknila in dan se je približal. Odložimo torej dela teme in si nadenimo orožje svetlobe... Oblecite (nadenite

si) Gospoda Jezusa Kristusa.« (Rim 13, 11—14.) Iskreno, močno hrepenimo po Jezusu! Pripravimo mu pot! Na široko mu odprimo vrata svoje duše! Hrepenimo po novem božjem življenju v nas! Živimo za Kristusa! Storimo, kar želi in hoče, za kar prosi: Le srce svoje mi daj! Le srce, ki si ga sebi dal in svetu in grehu — daj Stvarniku svojemu zopet nazaj!

Tisti, ki to izpričuje, Kristus, pravi: »Da, skoraj pridem.« — Amen. Pridi, Gospod Jezus!« (Raz. 22, 20.)

P. ANASTAZ:

Trdno sklenem . . .

Ali veš, kdo je sveti Hieronim? Velik cerkveni učenik, ki je prevedel knjige svetega pisma iz hebrejščine in grščine v latinščino. Zaradi Kristusa je zapustil udobnost, prijatelje, civilizacijo, skratka vse in se umaknil v samoto pri Betlehemu. Postil se je, da ga je bila sama kost in koža. Na bolniško posteljo ga je položila mrzlica, ki ga je tresla tako hudo, da so vsi okrog njega mislili, da mu že bije zadnja ura.

Bolniku se je v vročični zmedenosti zdelo, da stoji pred božjim prestolom. Sodba se začne z vprašanjem: »Kdo si?« Hieronim ponosno odgovori Sodniku: »Kristjan sem.« »Lažež,« se glasi odgovor, »ti si ciceronianec.« Takrat se bolnikovo telo zvije in vztrepetava v strašnih bolečinah.

Ko se mu je zboljšalo in se je zavedel, je povedal svoje sanje. Poslušajte, kaj je bilo.

Sveti Hieronim, ki je za Jezusa prenesel največje žrtve in se iz ljubezni do njega vsemu odpovedal, se ni mogel odreči knjigam poganškega pisatelja Cicerona. Njegov lepi jezik je tako občudoval, da je še v samotni prebiral njegova dela. Pred večnim Sodnikom mu zatrjevanje »kristjan sem« ni zadostovalo; zaradi Cicerona se je moral podvreči hudi kazni. Zato pa je bil po svoji boleznici popolnoma ozdravljen tudi od navezanosti na Cicerona.

Advent je tu. Z njim prihaja veliki pridigar Janez Krstnik:

»Gadja zalega, kdo vas je zagotovil, da ubežite prihodnji jezi? Obrodite torej vreden sad pokore in nikar ne govorite sami pri sebi: ‚Abrahama imamo za očeta.‘ Zakaj povem vam, da more Bog iz teh kamnov Abrahamu otroke obuditi. Že je namreč sekira nastavljena drevsom na korenino; vsako drevo torej, ki ne rodi dobrega sadu, se bo posekalo in vrglo v ogenj.« (Lk 3, 4—9.)

Kakšen pomen ima to govorjenje za nas? Hieronimova zgodba, Janezova stroga postava in pridiga nas prepričuje, da ne zadostuje sklicevanje na to, da sem katoličan; da ni zadosti, samo delati trdne sklepe, ampak da jih je treba tudi v življenju izvesti.

Pogostokrat se sliši pregovor: Pot v pekel je tlakovana s trdnimi in dobrimi sklepi. Čudno! Toda razumeti moraš. To so tisti trdni sklepi, ki jih delaš: Zdajle ne, jutri bom . . . In tega bomkanja ni ne konca ne kraja.

In kaj pravi o trdnem sklepu pri spovedi katoliški katekizem?

Trdni sklep imamo, če imamo resno voljo, da se bomo v prihodnje greha varovali.

Kdor ima smrtno greho, mora skleniti, da se bo v prihodnje varoval vsakega smrtnega greha in bližnje priložnosti za smrtni greh; in da bo pohujšanje in škodo popravil, kolikor bo mogel.

Komur se je spovedati samo malih grehov, mora skleniti, da vsaj enega izmed njih ne bo več storil; ali da si bo vsaj skrbneje prizadeval, zmanjšati njih število.

Kdor ima takšen trdni sklep, je spoved opravil dobro. Takšen trdni sklep sam po sebi sledi iz resničnega kesanja. Mogoče bi bilo, da bi že v naslednjem trenutku takšen sklep prelomil. To nič ne vpliva na prejšnjo spoved. Prejšnja spoved je bila dobra. Toda, če se potem nič več ne brigaš za to, kar si sklenil, ti bo pri prihodnji spovedi zelo težko resno se odločiti za poboljšanje. To velja prav tako za tistega, ki živi kar naprej v smrtnih grehah, kakor za kakšno bogaboječo dušo, ki vsak teden ali celo večkrat na teden spovedniku in sebi čas krade, ko našteva cel seznam grehov, pa med eno in drugo spovedjo niti enkrat ne pomisli na svoj trdni sklep. Takšen vara samega sebe. Nihče ni postal svetnik samo zato, ker je hodil pogosto k spovedi, ampak zato, ker je resno hotel.

Torej, kaj sedaj? Ali pustiti spoved in obupati, ker ni napredka? Ali ves dan samo na spoved misliti in na trdni sklep? Ne.

Ko si izprašaš vest, obudi kesanje in trdno skleni, kakor naroča katekizem. Le pazljivo beri! Kolikor bolj bo trdni sklep določen, toliko boljši bo. Kadar opaziš po spovedi, da si pogrešil, obžaluj in znova trdno skleni! Če je bil smrtni greh, brž ko mogoče k spovedi! Pri samih malih grehah lahko čakaš in hodiš tudi k svetemu obhajilu, spoved pa odložiš na takšen čas, ko boš res utegnil ti in bo utegnil tudi spovednik; torej ne na take dni, ko prihajajo tisti, ki zares ali pa nalašč ne morejo čakati.

Judje so bili že v Janezovem času trdno prepričani o tem: da se bom zveličal, je čisto zadosti samo to, da sem potomec Abrahamov, torej Jud. Takole je rekel nek njihov učitelj: Abraham ima tolikšno moč, da more sam zadostiti Bogu za vse hudobije in laži, ki jih Judje zagreše na tem svetu. V podobni zmoti so tisti, ki mislijo, da jih bo Bog v spovedi za lase vlekel k sebi; zanje je pa zadosti, da se ne branijo.

Prav tako se motijo tisti, ki mislijo, da je zadosti, če pri prostovoljnih pobožnih vajah in javnih nastopih izobešajo firmo: katoličan sem, tretjerednik, član tega in tega verskega društva, prepričan katoliški dijak sem; ob vsem tem pa prestopajo božje in cerkvene zapovedi ter zanemarjajo svoje stanovske dolžnosti.

Pridigar Janez Krstnik je neizprosen. Pazimo, da ne bo sekira zadelo tudi nas. Zato prosimo v adventni pesmi:

O Zveličar, pridi skoraj; spolni, kar srčno želim,
moč prinesi mi od zgoraj, da se čisto spokorim.

P. ROMAN:

34. mednarodni evharistični kongres v Budimpešti

(Konec.)

Stranskih oltarjev ima bazilika šestero. Najlepši je pač Marijin oltar s sliko, kako sv. kralj Štefan poklanja kraljevsko krono Devici Mariji. Pod kupolo so štirje stebri in ob vsakem krasen kip iz lepega kararskega marmorja. Najlepši je pač kip sv. Elizabete, ogrske princezinje. V baziliki je bila 25. maja uvodna sv. maša za vse kongresiste in za vse one, ki so po vsem svetu bili vsaj v duhu prisotni in se duhovno udeležili kongresa.

Na trgu pred baziliko je bilo vse pripravljeno za kar moč veličasten sprejem tujih gostov. Na visokih drogovih so visele zastave vseh zastopanih držav in narodov. Ker pri takih ogledih ure kar hitro minevajo, smo morali že hiteti, da dobimo parnik »Zofija«, ki ob 5 odhaja na dveurni izlet po Donavi. Parnik ima s seboj godbo, na krovu so lepo razporejene mizice in ob prijetni godbi in v hladu lahnega vetriča, s prekrasnim razgledom na obe strani Donave, so nam servirali čaj, kavo, čokolado ali sladoled s pecivom, kar si je pač kdo izvolil. Vse to za majhno ceno približno 19 din. Vožnja je trajala točno dve uri, vreme je bilo kar moč prijetno, tako da je ta izlet bil res prijeten odpočitek po trudu obeh dni.

Iz cerkve sv. Štefana gremo takoj proti Donavi, kjer je zgrajeno lepo пристanišče za pristajanje ladij, ki oskrbujejo zelo živahen rečni promet od preprostih in okornih vlačilcev do elegantnih in razkošnih potniških ladij, ki vozijo dan za dnem potnike v vsa obrežna mesta. Ob petih vsak dan pa je tukaj пристanišče za kratke, dve uri trajajoče izletne vožnje za tujce. Vožnja in povrhu še malica stane 2 pengö. Na krovu ladje je stalno tudi godba, ki med vožnjo igra različne arije domačih in svetovno znanih oper. Vzdolž krova in v salonih so lepo urejene mizice za goste in čim ladja priplove do otoka Sv. Margarete, prično uslužni natakariji povpraševati, kaj kdo želi: sladoled, kavo, čokolado, čaj in pecivo. Razgled na obe strani Donave je zelo prijeten. V naši družbi sta bili dve sestri madžarki, katerih ena je bila sošolka našega fotografa. Obe sta razlagali posamezne zanimivosti in navade Budimpeštanov. Ladja plove precej daleč preko ladjedelnic na levi strani Donave. Naš parnik nosi ime »Zofija« in pred mesecem smo brali, da je madžarski regent Horthy s prav to ladjo potoval iz Linza nazaj v Budimpešto ob svojem slovesnem sprejemu v Nemčiji. Nazaj grede smo srečali tudi našo trgovsko ladjo, ki je nosila na boku ponosno ime »Solun«. Nekako ob 7 zvečer smo se izkrcali telesno in duševno osveženi. Zakaj neprestana hoja po mestu nas je že močno utrudila. Zvečer smo si še ogledali Budimpeštancem zelo znani in priljubljeni lokal, ki nosi ime »Apostolok« — po naše bi rekli: »Pri dvanajstih apostolih«. Že v veži je bilo v jezikih vseh narodov, ki so se uradno udeležili kongresa, napisana dobrodošlica. Tudi na nas niso pozabili. Notranjost pa je razdeljena v dvanajst mičnih oddelkov podobnih ložam. V vsaki loži pa je v mozaiku izdelana glava enega izmed apostolov. Mi smo zasedli ložo sv. Mateja. Ker pa smo bili trudni, smo kmalu odšli k počitku.

V soboto dopoldne smo si ogledali še notranjost mogočnega parlamenta, ki je v celinski Evropi najlepše in ga prekaša edinole londonski parlament. Orszhágház — je mogočna stavba, dolga 268 m, široka 123 m. Osrednja kupola je visoka 95 m. Ves parlament je zgrajen iz apnenčastih kvadrov in sicer v modernem gotičnem slogu. Zidali so ga 20 let. Samo okrasnih kipov ima zunaj 90, v notranjosti pa 162. Notranjost parlamenta je neverjetno razkošno opremljena. Stene so oblečene v najbolj različne in dragocene marmornate plošče. Stopnišče samo je 14 m široko, kupola meri v premeru 20 m in sloni na šestnajstih mogočnih stebrih. Ob teh stebrih pa stoje kipi šestnajstih kraljev madžarskih, ki ima vsak poleg sebe še dva paža. Vsi kipi so iz bron. Slikarije se nanašajo iz večine na madžarsko zgodovino, niso pa vse slike enake vrednosti, zakaj poleg imen slavnih umetnikov srečavamo tudi komaj znane, katerih dela so brez odlik. Za časa sovjetov so imeli tukaj boljševiki svoj glavni sedež.

Sejna dvorana, tako imenovane gosposke zbornice, ima 300 sedežev, galerija pa 414. Ko je bila zbornica velikašev razpuščena, so leta 1927 upoklicali po novem sistemu organizirano zbornico, ki skuša biti demokratska.

Na vsak način smo si hoteli ogledati tudi muzej upodablajočih umetnosti. Je to ogromna stavba prav tik spomenika na Trgu junakov, kjer so se obhajale glavne slovesnosti kongresa. Muzej obsega v pritličju 17 objektov, v I. nadstropju pa 16. Zelo znamenita je zbirka nemških, francoskih, nizozemskih in madžarskih mojstrov. Seveda poslednjih ni ravno veliko, toda znajo spoštovati svoje delo in svoje ljudi. Med novejšimi umetninami so zlasti značilne: prekrasna slika sv. Elizabete turinjske, ki je velika ljubezen vseh Madžarov. To sliko je ustvaril Aleksander Liezen-Mayer. Zatem portret slovečega kardinala Rampolla in papeža Leona XIII. Ob takem ogledovanju slik in umetnin čas neverjetno hitro poteka in tako smo morali opustiti namero, da bi obiskali še narodni muzej.

Popoldne je bil odmerjen čas obiskov velike trgovske hiše »Corvinus« po naše »krckar«. Močno se mi dozdeva, da je lastnik te hiše jud. Na vsak način je ta mož znal zbrati v svoji trgovini vse, kar potrebuje povprečen človek v vsakdanjem življenju. Palača ima štiri ali pet nadstropij in od pritličja pa do zadnjega nadstropja, ki so seveda zelo obsežna, najdeš prav vse: od majhnega žeblička do popolnoma izdelane obleke, od otroške igrače do popolne stanovanje opreme. Poleg tega je poseben oddelek za majhne prigrizke, pošta, telefon in sprejemanje brzojavk. Seveda ljudje v takih velikih trgovskih hišah, ki so značilen pojav velemest, veliko trpe. Nastavljence izrabljajo do zadnjega, tako da večkrat docela izčrpani obnemorejo. Tudi tukaj velja stara modrost, da ni vse zlato, kar se sveti.

Sklepna sv. maša na »Trgu junakov«

Zadnja nedelja v majniku. Nebo je jasno, kvečjemu se tuintam kak oblaček komaj zaznavno poigrava, ogromno mesto je kakor razgibano mravljišče milijonskih množic. Proti Trgu junakov se vale množice brez miru in brez prestanka. Kdor ni tega sam doživel, si ne more ustvariti prave slike. Naša skupina je na srečo lahko zasedla najlepše sedeže tik pod glavno tribuno in pred glavnim oltarjem. Za duhovnike je bilo določeno posebno zbirališče na drugi strani spomenika in res je bilo tam zbranih nekaj nad dva tisoč duhovnikov v belih koretljih. Ta pogled mi bo ostal v spominu celo življenje. In obrazi teh sobratov iz celega sveta. Čez pet minut sem lahko že govoril z nekim mladim patrom frančiškanom iz Kitajskega, ki je bil voditelj posebne skupine kitajske mladine. Ponosno je pripovedoval o svoji domovini. Gladko mu je tekla latinščina in obraz je vsak hip dobival nove oblike, da vse ono, kar je povedal v kratkih stavkih dobi svoj poudarek. Ko sva se poslovila, sem se spomnil apostolskega delegata in škofa v Nankingu P. Yu-Pina, ki se je tudi udeležil kongresa in kakor španski kardinal tako tudi on, govoril za svojo domovino — razbičano, razruvano, tepeno in ponižano — in vendar veličastno v svoji volji rešiti se in osvobodjena zaživeti novo življenje. Z letalom je bil odšel iz Nankinga, prišel v Rim, iz Rima v Švico, odtod v Belgijo pred kralja in nato v Ameriko. Tam je tekom meseca dni 130 krat predaval za Kitajsko. Krasno in jedrnato, pa poln ognja in zanosa je govoril tudi v Budimpešti. Vsako leto se spreobrne 100.000 Kitajcev h katoliški veri. Vsega skupaj je sedaj kitajskih katoličanov 3 in pol milijona. Med 130 škofi je že 25 domačinov, izvečine frančiškanov. Imajo že tri katoliška vseučilišča, nad sto gimnazij in okoli pet tisoč nižjih šol, ki jih obiskujejo tudi pogani. Takolge je govoril ta mož v višnjem talarju: »Na Kitajskem ni komunizma. To je laž. Japonci so proti nam prevzeli ta sistem laži,

kakor ga Evropa uporablja, in razkričali so v svet, da je Kitajska komunistična. Naš narod je kmečki narod, narod malih posestnikov, brez veleposesti le z nekaj mestnimi izjemami. — Do dna sem prepričan, da bi uničenje Kitajske prej ali slej privedlo do uničenja Evrope in njene civilizacije. Po osvojitvi Kitajske bi Japonska postala najstrahotnejša vojna moč na svetu, ki bi planila na Evropo. Azija bi v tem primeru zavladala nad zapadom in belimi rodovi. Mar ne poznate napovedi japonskih voditeljev? Zato je naš odpor proti Japoncem v bistvu tudi obramba Evrope in zid, ki naj varuje krščansko omiko in krščansko vero. Če prosimo Kitajci pomoči od Evrope, ne gre pri tem samo za nas, gre v bistvu vse bolj za človeštvo. Prav zaradi tega moramo ta boj vzdržati.

Foto: M. Ženko

Legat Pacelli nosi Najsvetejše v sklepni procesiji

In bomo tudi vzdržali. Naš narod prezira smrt in se zna žrtvovati. Imamo ogromen prostor in ogromno ljudi. In med nami se dogaja čudež, da je prav ta krivični vpad Japoncev ustvaril enotnost med stotinami milijonov ljudi, ki se prej niso zmenili drug za drugega. In če tudi Japonci zmagujejo, če tudi nam ropajo kos za kosom naše zemlje, je vendar tudi v tem prodiranju njihova velika usodnost. Tudi Napoleona so naposled ugonobile, ne poraz pri Lipskem, temveč njegove zmage.

Čez četrť ure sva sedela skupaj s čisto osivelim duhovnikom iz Slovaške. S tem sva ostala skupaj tudi v sprevodu in med celo sv. mašo. Boječ in skromen skoro ni upal iti na pripravljene tribune. Potem pa mu je zažarelo oko in pripovedoval je o svojih vtisih izza kongresa.

Med sv. mašo je kor bogoslovcev izredno lepo in občuteno prepeval koral. Vmes ljudsko petje in mogočna himna: Exsultate... — Radujte se. Med mašo sem nepopisno globoko občutil veseljnost katoliške cerkve. Ob takih prilikah se dviga molitev sama po sebi ne za malenkostne vsakdanje skrbi, tudi ne za tiste male želje in željice ki jih poznamo ljudje in se nam zde tako važne, temveč predvsem, da bi nam bila vera ohranjena, da bi ostali zvesti do konca, da ne pozabimo svetlih vzgledov

mučencev in njihove škriatnordeče krvi. Sv. maša gre proti koncu. In še zadnji blagoslov in nato svečan razhod. Fanfare zadone, duhovščina odhaja na svoja mesta, zadaj za glavnim oltarjem. Ogromen je ta sprevod in nepopisna veličina diha iz teh vrst osivelih prelatov, starčkov, še mladih duhovnikov noter do najmlajših, ki so komaj odpeli novo sv. mašo. Veličastna je ta vrsta in človek postane ponižen, zave se z vso točnostjo, da je odlika biti izbran za duhovnika. Da je to breme in odgovornost in še grenkosladka odpoved. Nikoli ne bom pozabil obraza kardinala legata Paccellija ki je šel mimo nas ves odmaknjen in ves bled, ne od utrujenosti, temveč od prevzetja velike ure.

Sklepna procesija

Nedelja popoldan. Nebo je jasno, obeta se lepo vreme. Množice se prično zgrinjati v vedno večjih rekah proti Andrassy-ut. In ko pridemo z našo skupino do Mussolinijevega trga, je že na obeh straneh reka ljudi, ki neprestano raste in raste. Policija na konjih dela red, ob straneh so napete vrvi, red je brezhiben. In nato pridejo prve vrste policistov v paradnih oblekah na osmerih belih konjih, in nato skupina za skupino. Sprevod se je pričel točno ob 3 in je ob pol 7 končan. Vse vrste gredo v osmerostopih. Toda ne počasi, temveč z umerjeno naglico, pogled na te vrste je nepozaben. Na tisoče in tisoče mož, na tisoče mladine cvetočih fantov, zornih deklet, izvečine čudovito pisanih, toda ubranih ter ličnih uniformah posameznih gimnazij, krožkov in društev. Nato redovne sestre, kot reka belih metuljev, nato šolske sestre sv. Franciška in vse mogoče kongregacije, tudi teh je na tisoče. Nehote sem pomislil, koliko tihega dela, koliko nesebične ljubezni gre iz teh src in skozi te tisoče rok. Nato moški redovi, usmiljeni bratje, misijonarji sv. Vincencija Pavlanskega, sinovi Srca Jezusovega, jezuiti, dominikani, kapucini, frančiškani, pavlinci, katerih ime je zvezano nerazdružno s slavno zgodovino čenstohovske Matere božje. Za temi sledi svetna duhovščina, dolga vrsta cerkvenih prelatov, naštel sem nad 200 škofov, 8 kardinalov z vsem spremstvom in nato baldahin z Najsvetejšim, ki ga nosi kardinal-legat. Za Najsvetejšim slede odkritih glav državni dostojanstveniki domače in tujih držav. Ministrski predsednik Imredy s svojim adjutantom, nato člani vlade in nato Njena ekscelenca gospa Magdalena Horthy pl. Nagybanya. Odeta je v dolgo do členkov segajočo temnovijolično obleko, na glavi in preko ramen komaj viden siv pajčolan. Okoli nje žene plemičev in vladnih zastopnikov. Vrsta se vleče in reka ne zastane. Ura je že pol šestih. Tedaj ozrem naše slovenske narodne noše, ki jih prisrčno pozdravlja občinstvo, zatem oddelek slovenskih fantov, in oddelek slovenskih deklet. Lepo so se izražali med ostalimi skupinami. Žal je pričelo tedaj že rositi in precej močan naliv je sicer sprevod motil, ne pa zadržal. Pozneje je naliv prenehal, tako da se je mogla sklepna svečanost na Trgu junakov nemoteno končati.

To so vtisi, ki pa seveda ne obsegajo celotne slike evharističnega kongresa.

Ob 10 zvečer naš vlak za Slovenijo odhaja. V hotelu nas čaka večerja, nato oskrbi vodstvo še vsakemu hladen prigrizek za dolgo pot in že se moramo posloviti od prekrasnega mesta ob Donavi. Tik pred slovesom je še majhna zadrega, ker je gospodična E. šla za hip pogledat resnično lep bronast spomenik cesarice Elizabete. Pa se tudi ta vozlepo razvozla in tako smo že pol ure pred odhodom vlaka vsak na svojem mestu v istem kupeju kot poprej. Ob 10 zjutraj smo v Ljubljani. — Ne

sicer spočiti, pač pa zadovoljni, da nam je bilo dano videti v kratkih dneh toliko lepote, toliko vzvišene žive vere in tako veličastno poudarjeno veseljnost katoliške cerkve.

P. SALEZIJ:

O čemer ne govorimo radi . . .

V »Naši Zvezdi«, v štirinajstdnevniku za dijakinje sem bral lansko leto v oktobrski številki besede, ki veljajo prav za prav nam vsem. Zato jih v nekaj odlomkih ponovim. Namenjene so bile dijakinjam in se glase takole:

»O vseh mogočih stvareh bomo rade govorile. Toda, le kdaj govorimo me dijakinje o Kristusu z globoko vero in svetim spoštovanjem? Znale bomo naštevati filmske zvezde in dive, sijajno bomo govorile o modi, — a o Kristusu Kralju se pa sramujemo govoriti in to morda celo tedaj, kadar smo v družbi sošolk. Bojimo se, da bi nas sošolke prezirale ter nas zaničevale. O vseh mogočih neumnostih, ki smo jih že storile v življenju in jih morda še počenjamo, govorimo z nekim ponosom. Toda, kakor hitro nanese govor na Boga, na Jezusa v najsvetejšem zakramentu, na Marijo, na svetnike, na spoved, na molitev, se pa takoj znajdemo v nekem mučnem položaju in se sramujemo govoriti o teh stvareh.«

In še nadalje ista člankarica: »Ali ni to žalostna resnica? Nastalo je težko ozračje tudi med mnogimi dijakinjami: Pognale smo Kristusa iz svojih duš. Toda sv. oče papež Pij XI. kliče tudi nam dijakinjam: Kristus ni umrl, Kristus Kralj je tu, On živi in vlada.

Naš sklep bodi: Kristus Kralj naj živi v naših mladih dušah! To pa naj se pokaže tako, da bomo na Kristusa Kralja rade mislile in o njem tudi rade govorile — —«

Tak sklep je potreben ne samo dijakinjam, temveč nam vsem, ki hočemo biti Kristusovi. Zglasti še sedaj moramo imeti pred očmi Kristusa Gospoda, ko se pripravljamo na mednarodni kongres Kristusa-Kralja v Ljubljani. Pred kratkim je izšel poziv od glavnega odbora, da naj po možnosti sodelujemo. Tem bolj se bomo odzvali temu pozivu, čim bolj bomo Kristusa Gospoda ljubili, s čim večjim razumevanjem se bomo izpostavljali za njegovo sveto stvar na zemlji.

Ob tej priliki vas hočem spomniti na eno največjih ovir današnjega časa, zaradi katere se ne oklenemo Gospoda z vsem srcem, kakor zasluži. Ta ovira je posvetnost. Moderni človek je le preveč usmeril vse svoje misli v druge cilje, premalo ali nič pa v edino potrebnega. Najvažnejše le preradi puščamo v nemar. Kakor da bi ne videli niti pedenj pred svojim nosom. Z dneva v dan se zgubljam v posvetnih skrbeh, cenimo le tisto, kar nas more v očeh sveta povzdigniti. Le redki so, ki znajo vse na tem svetu rabiti zakramentalno, t. j. v lastno posvečenje ali pod vidikom večnosti. . . Zato bo najvažnejše ob misli na duhovno obnovo to, da povzdignemo svoje oči proti višjim ciljem, da se otresemo posvetnosti in posvetnega mišljenja. In prvi pri tem delu morajo biti tkzv. voditelji ljudstva.

Že od nekdaj se človeška družba loči v dva tabora: v posvetne in božje ljudi. Večkrat ta ločitev ni tako izrazita, tako da skušajo nekateri biti in ostati božji ljudje, da si so prežeti s posvetnimi načeli; nekateri so pa tudi tako strahopetni in neodločni, da hkrati prižigajo svečke Bogu in hudiču. To je krščanska ali verska nezavednost. Poleg nje se pa dobijo

tudi izraziti zastopniki dobre in slabe strani: Eni so z vsem srcem vneti za dobro, drugi pa se vdajajo svojim strastem ter so naravnost sovražni veri in Cerkvi in čednostnemu življenju. Naša dolžnost bodi, postaviti se z vsem srcem in z vso odločnostjo za dobro stvar. Sproti stresajmo s svojih čevljev prah posvetnosti ter stopajmo s čistim in neomadeževanim srcem za Gospodom. Kakor je bila taka odločitev v rešitev nekda, v dobi starega poganstva, tako bo tudi v rešitev in vstajenje sedaj, v dobi modernega poganstva. Zato moramo čim prej današnje Bogu odtujeno ozračje napolniti z božjim duhom. Človeštvo po svoji naravi hrepeni priti v stik z nadnaravnostjo. Ob tihih urah čuti, da tukaj ni njegov dom, da se z življenjem na tem svetu ne konča njegovo življenje. Kako rad človek prisluhne vsemu tistemu, kar ga potrdi v tej slutnji. Treba je iti samo na kak znamenit božjepotni kraj, kjer najdemo dan za dnem posameznike in globokoverne množice zatopljene v duhovnost. In v tej zatopljenosti se čutijo najbolj srečne in so pripravljene vse žrtvovati za Boga in njegovo stvar na zemlji . . .

Ponavljam: Prva stvar ob prehodu v nove boljše čase bodi ta, da se otresemo posvetnosti in ž njo vsega posvetnega mišljenja. Pri prošnji v očenašu: In ne vpelji nas v skušnjava, mislimo tudi, da stoji namesto tega v aramejskem, Kristusovem jeziku: In ne vpelji nas v posvetnost (Chicago Herald and Examiner, 20. jun. 1937) ter prestavimo dosledno po grškem izvirniku namesto: »če se ne spokorite, boste vsi končani« (Lk 13, 3): **ČE NE SPREMENITE SVOJEGA MIŠLJENJA, boste vsi končani.**

Sele tedaj, ko se bo to zgodilo, ko bomo namreč spremenili svoje mišljenje, ko bomo iz posvetnih ljudi postali božji ljudje, bomo radi govorili o Kristusu in tudi z vsem srcem delali za razširjanje njegovega kraljestva na zemlji. V svetem adventnem času zahrepenimo z vsem srcem po Gospodu in za Božič naj se nanovo rodi v našem srcu, potem pa naj raste z nami vse leto in vse naše življenje.

P. ODILO:

Dolžnosti tretjerednega predstojništva v splošnem

O dolžnostih redovnega predstojništva iz svetnega stanu se izrazi vodilo zelo kratko. Najvažnejše dolžnosti se spoznajo iz službe same in iz organizacije skupščine.

Za vse predstojništvo, pa naj se urad imenuje tako ali tako, je samoumevna dolžnost, da se mora vsak član predstojništva odlikovati v pravem redovnem navdušenju in po dobrem vzgledu. Osebe, ki so odbrane za predstojništvo v skupščini, morajo biti značajni, odločni in neomajni kristjani. Člani skupščine so v vesti obvezani dati svoj glas pri volitvah predstojništva takim osebam, ki so najbolj zmožne in vredne. Izvoljeni po morajo pokazati, da so res vredni zaupanja skupščine in morajo zato vse svoje delo in svoje zmožnosti vpreči za procvit in pravo vsestransko rast skupščine.

Odločna značajnost je v naših časih predvsem potrebna, ko se tako mogočno povsod šopiri brez značajnost in strah pred ljudmi. Samo navdušeni kristjani, navdušeni tretjeredniki bodo kaj prida dosegli, samo oni imajo potreben ugled med tretjeredniki in bodo ugled tretjemu redu

gotovo pridobili. V predstojništvo torej najboljše, najbolj navdušene in najbolj zmožne ljudi!

Pravo navdušenje za kako stvar ni mogoče, ako stvari ne poznamo. Kakor ima neznanje verskih resnic za nujno posledico brezbriznost v veri, tako tudi ni brez znanja in poznanja vodila nobenega navdušenja za tretji red. Tretjerednik, ki svojega redovnega vodila ne pozna ali dobro ne pozna, se ne bo nikdar povzpел do kakega navdušenja, in če prevzame službo v predstojništvu, se bo za svoje dolžnosti malo briga. Česar človek nima, tega ne more pokazati, še manj dati. Nikogar ne bo dvignil k navdušenju, nasprotno: še druge bo vlekel k nemarnosti in površnosti. Zato ni dosti za člane predstojništva tretjega reda, da imajo majhen zvezek z imeni tretjerednikov, ali samo tajniško in blagajniško knjigo, temveč vsako točko vodila morajo imeti v mezinu. Znanje in umevanje vodila je zanje tudi zato tako važno, da lahko drugim članom kakor nečlanom dajejo pojasnila.

Sv. vodilo vedno bolj spoznati, za red se vedno bolj navduševati, k temu so člani predstojništva še bolj zavezani kot drugi tretjeredniki. Zato morajo biti člani predstojništva najbolj redni in zvesti pri mesečnih shodih. Kdor se ne more redno udeleževati mesečnih shodov, naj svojo službo v predstojništvu odloži, razen če gre za kako podružnico, ki je od skupščine in redovne cerkve preveč oddaljena.

Če od katerega tretjerednika, je v prvi vrsti pričakovati od članov predstojništva, da imajo naročeno tretjeredno glasilo Cvetje. Za gotovo vem, da skoraj polovica predstojništva pri nas ni naročeno na Cvetje. Vem, da je v nekaterih farah 200 do 300 tretjerednikov, Cvetje pa dobiva samo g. župnik. Taka skupščina je za nič. Slepci slepce vodijo. Kakor hitro bi naročilo Cvetje nekaj članov predstojništva, in bi ti rekli samo besedo drugim tretjerednikom, takoj bi imeli v fari 25 novih naročnikov. Od predstojništva je vse odvisno! Pa še druga okolnost predstojništvo sili, da imajo naročeno tretjeredno glasilo. Po nekaterih oddaljenih krajih je mnogo tretjerednikov, skupščine nimajo, razumljivo tudi mesečnih sestankov ne. Za take je neobhodno potrebno, da imajo Cvetje in ga berejo. Posebno v takih krajih je treba agilnega predstojništva. Če tega ni, zaspri vse! Zopet: kako važno je predstojništvo!

V redovnem glasilu niso samo članki, ki se nanašajo na redovno vodilo in na tretjeredniške dolžnosti, temveč tudi poročila o delovanju raznih skupščin. In to navduši tudi druge. »Ko prebiram poročila raznih skupščin v Cvetju«, je rekel neki dobri tretjerednik, »mi postane kar tesno pri srcu, ko vidim, kako pri nas spimo, medtem ko se drugje tako gibljejo«. Da, branje tretjerednega glasila prinese veselje nad delom in pa vzpodbudo: tudi jaz hočem delati, tudi naša skupščina mora živeti, mora cveteti in donášati sad. Če je torej tretjeredno glasilo priporočeno vsem tretjerednikom, mora biti skoraj postava: vsak član predstojništva mora imeti Cvetje in ga mora razširjati.

Po pridnem branju redovnega glasila bodo tretjeredniki spoznali, kako spoštovana in slavna je ustanova tretjega reda sv. Frančiška! Do prepričanja bodo tudi prišli, da ni treba prav nič skrivati pripadništva k tretjemu redu, temveč da si je to treba šteti v čast in odliko. Za čast in odliko mora imeti pravi tretjerednik tudi to: da ima pripravljeno redovno obleko, pravi redovni habit, v katerem ga polože na mrtvaški oder in ga v njem tudi pokopljejo kot redovnika ali redovnico. Pravi otrok sv. Frančiška bo tudi na grobu imel napisano: »Tretjerednik« ali »Član tretjega reda sv. Frančiška«. Vsaj od predstojništva bi bilo kaj takega zahtevati ali vsaj pričakovati.

Druga samo ob sebi umevna dolžnost predstojništva je dober zgled, kar je po vodilu vsem tretjerednikom zapovedano. Tretji red ima, kar je papež Leon XIII. mnogokrat ponavljal, družaben, socialen pomen. Bil je skozi 700 let najtrdnejša upora cerkve in ima še danes isto nalogo, pa tudi isto moč. Tretji red je poklican, pravi isti papež, odstraniti zmešnjave naših dni. Po tretjem redu je našemu času dano najuspešnejše sredstvo, svet pripeljati nazaj h krščanskemu življenju. Svet potrebuje stvari, ki so tisočkrat bolj potrebne kot stroji, para, elektrika, letala in plinske maske. Svet potrebuje vere, pravičnosti, ljubezni, poštenosti — to so temelji ljudske sreče. In za te fundamente se je vedno boril tretji red. Da pa te fundamente poglobimo, je treba predvsem dobrega zgleda. Kamor ne pride vpliv duhovnika, kamor služabnik cerkve nima dostopa, tukaj lahko navdušen tretjerednik reši, kar se rešiti da. Reši največkrat z dobrim, plemenitim zgledom. O da bi poznali moč dobrega zgleda! Z dobrim zgledom lahko vsak sveti. Predvsem pa so postavljeni na svetilnik tretjeredniki in še prav posebno predstojniki tretjega reda.

Kakor mora biti tretji red posebna opora vesoljne cerkve, tako mora biti vsaka skupščina največje veselje in pomoč dušnemu pastirju. Tudi v tem naj bodo člani predstojništva prvi, namreč v podpiranju vseh plemenitih prizadevanj in podjetij dušnega pastirja, predvsem pa naj bodo prvi v spoštovanju in ljubezni do dušnega pastirja, kakor nas z zgledom uči naš veliki učitelj sv. oče Frančišek.

Pa tudi med seboj naj žive člani predstojništva v soglasju, ljubezni in razumnosti. Potegujejo naj se vedno za čast reda. Skrbe naj, da se število bratov in sester množi. Izpodbijajo naj neosnovane predsodke o tretjem redu. Za razširjanje tretjega reda naj delajo tako, da dobre osebe povabijo v tretji red, jim potrebno razložijo, ali jih napote k voditelju, k duhovniku. Pri tem pa se naj varujejo prevelike vsiljivosti. Eno najboljših sredstev za pridobivanje novih članov je: osebi, ki jo hočeš pridobiti, ponudi Cvetje. Pri tem nikoli ne pozabi: največ novih članov boš pridobil z lepim, odločnim krščanskim življenjem, z dobrim zgledom.

Vidite torej, kolike neizmerne važnosti je dobro, vneto, agilno predstojništvo za rast tretjega reda in za rast kraljestva božjega na zemlji.

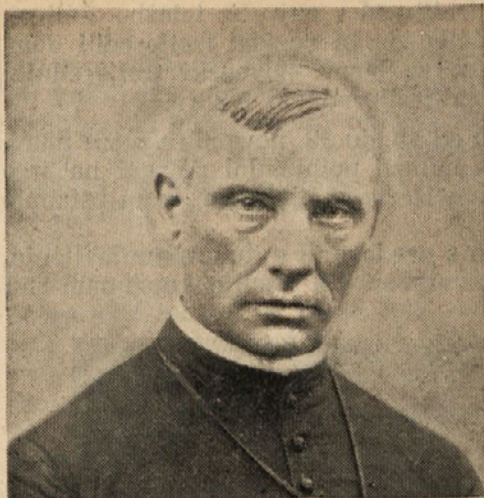
Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Črensovci v Slovenski krajini:

Naša skupščina je imela prve dni meseca oktobra predpisano vizitacijo. Prišel je vizitator od Sv. Trojice v Slov. goricah, p. Henrik Damiš. Ostal je pri nas tri dni. Lahko je torej spoznal, kakšen je redovni duh v skupščini. Pri tej priliki je bil tudi sprejem novih članov.

O tretjeredni skupščini v Črensovcih naj bo napisanih nekaj glavnih zanimivosti in podatkov. Skupščina je stara 27 let. Pokojni p. Elekt od Sv. Trojice v Slov. goricah jo je ustanovil leta 1911. Voditelj skupščine je od začetka do danes preč. g. svetnik Jožef Klekl. Skupščina ima redno vsak mesec svoj shod. Papeževi blagoslovi in vesoljne odveze se redno podeljujejo. Je to edina skupščina v Slov. Krajini, ki je kanonično ustanovljena. Skupščina šteje okrog 700 živih članov. Vseh tretjerednikov v Prekmurju pa je nad 2000.

Črensovska skupščina je začela l. 1926, ob 700-letnici smrti svetega Frančiška, akcijo za zidanje tretjerednega doma, ki bi v njem nastanili hiralnico. Brez posebne agitacije so tretjeredniki v teh siromašnih časih

G. svetnik Jožef Klekl

zvesto drže. Njihov glavni praznik je vsako leto 8. december: praznik Brezmadežne. Takrat imajo skupno sv. obhajilo, posebno pridigo o devištvu in vsi skupno ponove obljubo devištva. Pri obljubi imajo prelep in vzvišen namen: vse svoje žrtve prenašajo za sv. Cerkev in še posebej za katoliške duhovnike. Popolnoma v duhu tretjega reda in njegovega ustanovitelja sv. Frančiška!

Še kratko besedo o voditelju črensovske tretjeredne skupščine. G. svetnik Klekl je eden največjih prekmurcev. On je ustanovitelj in urednik dveh listov, in sicer »Novin Slovenske Krajine« ter »Marijinega lista«. Bil je skozi deset let narodni poslanec v Beogradu, kjer se je neumorno boril za pravice svojega naroda. Dvakrat je bil že obsojen: prvič na smrt, drugič na konfinacijo. Ob prevratu so ga Madžari kot voditelja prekmurskih Slovencev obsodili na smrt. Preoblekel se je v kmeta in je smrti ušel. Drugič so ga hoteli vkleniti pod Živkovičevo strahovlado. Ljudje so ga varno skrivali pred orožniki. Nekoč je šel čisto mimo njih, toda imel je koso na rami, z njim pa je šla kmetica s srpom — kdo bi si mislil, da je to duhovnik Klekl. Orožniki se niti zmenili niso za »preprostega kmeta«. Ime Klekl pozna vsak človek v Slovenski Krajini. Imenujejo ga kot svojega voditelja in apostola. Dobro se zavedajo vsi, da je Klekl pripeljal Slovensko Krajino do svobode.

Med vsemi opravki pa mu je najljubše vodstvo tretjeredne skupščine. Sam pravi, da se v tretjem redu

nabrali okrog 300.000 din. Drugo leto bodo zasadili lopate za temelje novega doma. To požrtvovalnost je treba občudovati.

Še eno znamenitost ima tretjeredna skupščina v Črensovcih, namreč tako zvani »deviški tretji red«. Kaj pa je to? Med tretjeredniki je posebna skupina, ki napravijo slovesno obljubo devištva. Imajo za ta odsek posebna pravila. Kdor hoče stopiti v deviški tretji red, mora imeti že tri leta redovne obljube. Potem mora delati še en noviciat, ki traja celo leto. Po končanem drugem noviciatu polaga slovesno obljubo devištva — seveda vedno z izrecnim dovoljenjem spovednika. Odsek šteje okoli 170 članov. Vsi se obljube

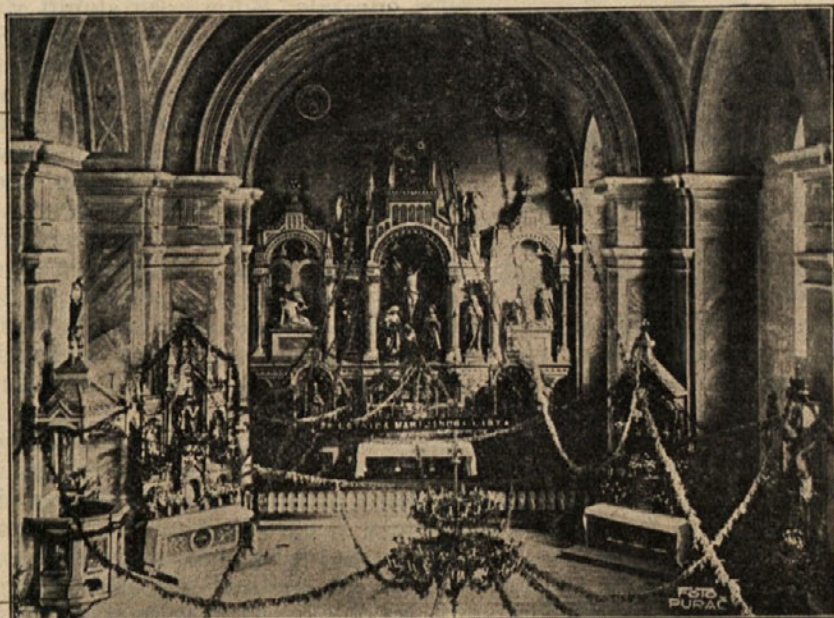

Farna cerkev sv. Križa v Črensovcih

vzgajajo svetniške duše in da mu je tretji red v največjo tolažbo. Želimo, da bi se mu izpolnila kmalu vroča želja, da bi pozidal tretjeredni dom, in ob priliki blagoslova novega doma se bomo slovenski tretjeredniki zbrali v Črensovcih na vseslovenskem tretjerednem taboru.

Kamnik. Dnevi duhovne obnove od 16. do 19. novembra so za nami, a nauki, ki nam jih je tekom tistih milosti polnih dni polagal na srce visokočastiti provincijal p. dr. Gracijan Heric iz Ljubljane, nam ostanejo neizbrisno v spominu...

Z mesecem decembrom začnemo s predavanji o duhovnem življenju, kakor lansko leto tudi letos ob sredah zvečer. Čč. usmiljenke so nam tudi

Notranjščina črensovske cerkve

to leto dale na razpolago svojo prijetno šolsko sobo. Začenjali bi pa letos predavanja pol ure prej, to je ob pol osmih, da bomo laže dalj časa skupaj. Predavanja je obljubil imeti novi pomočnik p. Martin, ki ves gori za vse, kar je dobro in lepo. (Prejšnjemu pomočniku, p. Anastaziju, bodi tukaj izrečena prisrčna zahvala za njegovo nesebično in vztrajno sodelovanje v prid kamniški tretjeredniški skupščini!)

Mesečni shod za december bo na Štefanovo, ker je zadnja nedelja letos na Božič. Tedaj bodo naredili obljube tisti, ki so bili sprejeti v tretji red lanskega novembra in so prestali leto preskušnje. Obenem bo tudi sprejem novih članov in članic. V začetku novembra sta se bili že dve na novo priglasili. Upamo, da jih bo še kaj, kljub sedanjemu materialističnemu času. Ko bi se vsi zavedali, v čem je vrednost III. reda, namreč v tem, da bi bil sedanji dobi isto, kar so bili prvi kristjani nekdanjim poganom, bi marsikateri rajši vstopil med naše vrste. Ker pa premnogi mislijo, da je III. red za starejše ljudi in zato tukaj, da bi tisti, ki so v njem, delali pokoro za svoje grehe, zato pa odlašajo stopiti pod zastavo sv. Frančiška, vnetega posnemovalca Kristusovega in zavetnika katoliške akcije. Toda tretji red je in ostane izbrana četa odločnih in zavednih ter vseskozi prak-

tičnih kristjanov, izbrana četa tistih plemenitih ljudi, ki resno hrepenijo po krščanski popolnosti, ki hočejo svojo dušo ohraniti čisto in Bogu dopadljivo, ki hočejo ostati pošteni ter povsod delovati apostolsko s svojim lepim zgledom. In to bi morali tako stari kakor mladi in zato ni brez pomena papeževa odredba, da se smejo sprejemati v III. red že tisti, ki so izpolnili 14. leto starosti.

Prevalje:

Tudi pri nas v Prevaljah imamo tretjeredno skupščino. Našo skupščino je ustanovil in dolga leta vodil g. dekan Matej Ripl. Pred leti pa je g. dekana zadela kap. Več kakor eno leto smo imeli svojega ustanovitelja in voditelja prikovanega na posteljo in pred nekaj meseci je v Gospodu zaspal. V večnost ga spremljajo hvaležne molitve tretjerednikov. Ko je bolezen zrušila g. dekana, je prešla vsa skrb za veliko faro na g. kaplana Jožefa Mlakerja, ki je postal tudi župnijski provizor. On je z veliko ljubeznijo in spretnostjo vzel v roke tudi našo tretjeredno skupščino. Zadnjo nedeljo meseca avgusta smo se posloveli tudi on njega. Prestavljen je bil v Ptuj. Zdaj je prevzel naš tretji red novi g. župnik.

Mesečni shod imamo redno vsako zadnjo nedeljo. Tudi »Cvetja« pride pod skupnim naslovom nekaj k nam. Vedno ga težko čakamo, ker najdemo v njem toliko lepega in koristnega. (Kaj, ko bi dobili nekaj novih naročnikov? Poskusite! Pozdrav vsem tretjerednikom na Prevaljah! — Urednik.) Na dan shoda imamo vedno tudi sv. mašo za tretji red.

P. EVSTAHIJ O. F. M.:

Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte

Kratek opis življenja frančiškanskega brata laika.
(Prevod iz italijanščine.)

(Nadaljevanje.)

Drugi nadnaravni darovi

Različni čudeži

Razen milosti, da je ozdravljaval bolnike, je naš Salvator imel tudi druge izredne nadnaravne darove; med njimi dar, da je bil večkrat zamaknjen v Boga, takrat je bil pogosto dvignjen od zemlje; imel je dar, da je napovedal prihodnje dogodke ter videl reči, ki so se primerile v oddaljenih krajih; imel je dar, da je videl, kaj se godi v človeških dušah: in v mnogih njegovih čudežih je združenih skupaj več takih darov, kakor se tudi nahajajo nekatere značilne okoliščine, vredne, da jih omenimo. Pa dajmo navesti kakšen primer!

Nekoč sta dva zakonska iz pokrajine mesta Bilbao (Summ. p. 66) privedla v Horte svojo osemletno hčerko, ki je bila gluhonema. Ko je bil brat Salvator dal blagoslov dekliniki, je rekel očetu in materi: »Ostanita tukaj osem dni, da bosta z zaupanjem prosila presveto Mater božjo, in vajina deklica bo govorila.« Četrty dan je deklica v resnici pričela govoriti, in vsi so vzkliknili ob čudežu; toda medtem ko je ljudstvo iz Horte razumelo, kar je ona povedala, pa starši niso nič razumeli, ker je mala govorila po katalonsko! Starši so se tedaj znova priporočili bratu Salvatorju, naj bi deklici izprosil, da bo govorila po baskiško kakor oni sami, in Salvator je naročil, naj še naprej prosijo z zaupanjem presveto Mater božjo. Ko je preteklo osem dni, je svetnik spet blagoslovil deklico ter

takole opozoril starše: »Moja prijatelja, presveta Mati božja hoče, da tale vajina hčerka govori katalonski, dokler ostane v Kataloniji, in da bo govorila baskiški, kadar se povrne v domovino. Ker je bila meja blizu, so se mnogi pridružili le-tem trem, ko so se napotili proti domu, da bi videli to, kar se bo godilo na potovanju iz enega kraljestva v drugo: in glej, ondi se je zgodilo prav to, kar je bil brat Salvator napovedal, kar naenkrat je namreč pričela deključka govoriti po baskiško kakor njeni starši.

Drugikrat (Sum m. p. 72) je neki sedemleten deček iz mesta Trix (beri: Trih), Andrej Zecca (beri: Seka) po imenu, padel po stopnicah (le-ta je o tem kot dozorel mož leta 1603 pod prisego pričeval pri obravnavi), in ker se je z zobmi udaril ob rob neke stopnice, so mu vsi zobje popadali iz ust. Ko je vsak dan videl mimo hoditi ljudi, ki so potovali v Horto, da bi bili ozdravljeni od svetnika, je stanovitno prosil starše, da bi tudi njega popeljali tja, toda starši so mu odgovarjali, češ da svetnik ne dela »zobnih čudežev«, ter ga nikoli niso hoteli tjakaj povesti. Čez nekoliko časa je pa njegova sestra padla ter si zlomila nogo; tedaj so se pa starši podvizali, da so takoj šli z njo v Horto, toda niti ob takšni priložnosti niso hoteli ustreži malčku. Deček je ostal sam doma, preden pa je šel v postelj počivat, je vzel rožni venec v roke ter odmolil nekaj molitvic, potem se je pa v mislih obrnil na oddaljenega Salvatorja: »Sveti Salvator, pomagaj mi in nakloni sredstvo tudi v moji nezgodi, imej usmiljenje z menoj, četudi me očka ni hotel popeljati k tebi!« Ko se je zjutraj prebudil, je našel vse zobe v ustih ter je pričel vzklikati ob čudežu, s sosedi je šel k očetu in materi naproti, ki sta se vračala iz Horte z deključko, ki je bila ozdravljena na nogi. »Nocoj je svetnik tudi mene ozdravil ter mi je povrnil zobe!«

Neki duhovnik, Anton Massipo, je pod prisego pričal leta 1600. pri obravnavi za poblaženje (gl. Sum m. p. 110), da se ima zahvaliti bratu Salvatorju za svoj poklic v duhovski stan. Veliko let prej, ko je bil še svetovnjak, in sicer plemič pri vojvodu pokrajine Segorbe in Cardona (beri: Kardona), je šel nekoč, da bi poiskal brata Salvatorja, zgolj zato, da bi našel tolažbo s tem, da bi mu poljubil redovno obleko, in Salvator mu je bil rekel: »Ti boš mašnik in duhovnik.« Sprva se je pri tem smejal, toda čez nekaj mesecev ga je misel, da bi postal mašnik, prevzela s takšno močjo, da ni nič več imel miru, dokler se ni napoved našega svetnika zares uresničila.

Neki duhovnik iz dežele Fulcet pri Taragoni (Tarragona), ki mu je bilo ime Janez Ximenes (beri: Himénes), je bolehal na kili. (Gl. Sum m. p. 111.) Drugi duhovniki so mu prigovarjali, naj gre k svetniku v Horto, ki bi ga ozdravil, kakor je ozdravljaval druge, toda za nekaj časa se je branil, rekoč da ne veruje v čudeže brata Salvatorja. Naposled, ko so ga tovariši vzpodbujali, da je bil že kar naveličan, je privolil v to, da je šel, toda sam pri sebi je dvomljivo mrmral: »Če mi pomaga, kar mi more pomagati, in če mi ne koristi, kar mi ne more koristiti.« Ko je bil pred svetnikom, je pokleknil ter ga poprosil blagoslova; toda frančiškanski brat mu je dejal, namesto da bi kakor po navadi poklical na pomoč presveto Trojico: »O človek majhne vere, če ti pomaga, kar ti more pomagati, in če ti ne koristi, kar ti ne more koristiti.« Duhovnik dvomljivec se je seveda povrnil domov neozdravljen in zraven je bil še nejevoljen na svetnika, ki je bil le preveč jasno videl v njegovo srce.

Nekoč je bila neka imenitna gospa (gl. Sum m. p. 133) dala lep hlebček pravkar pečenega kruha bratu Salvatorju, ki je hodil na biro z nekim tovarišem. Salvator si je kruh shranil v rokav; toda tovariš, ki mu je le-ta dobri lepo dišeči grizljaj vzbudil požrešnost, mu reče: »Dajte ga

meni, saj ga vi gotovo ne boste jedli.« Salvator iztegne roko ter mu reče, naj ga poišče, toda ko je tovariš vtaknil svojo roko v rokav, je namesto kruha ondi našel cvetlice. »Tako Bog prevari požrešneže«, reče brat Salvator osuplemu tovarišu. Pozneje pa, ko sta se vračala v samostan, je videl nekega ubožca, ki je čakal na miloščino. Salvator vtakne roko prav v isti rokav, potegne ven kruh ter ga dá siromaku, tovarišu pa je pripomnil: »Glej, tu je ubožec, ki je bil potreben takšnega kruha, in glej, to je vzrok, zakaj ga ti nisi bil našel!«

Španija je bila tako polna spoštovanja do skromnega frančiškanskega brata láika, da ga je nekoč neki vitez opozarjal, češ da mu preti nevarnost prazne častiželjnosti, kateri ga izpostavlja njegov sloves. »Gospod, ki te je ustvaril, naj te blagoslovi!« — odvrne brat Salvator. »Vedi, da sem jaz kakor slamnata vreča, katera je prav toliko v časti, kadar jo denejo v podstrešnico v višini hiše, kakor takrat, kadar jo vržejo na tla v hlevu.« Ali se ne zdi, kakor da beremo kakšen izrek blaženega Egidija?! —

Pilatova vlada

(Konec.)

Ljubljana

Kakor črna noč, ki se polna viharjev in strahot bliža z vso hitrico, tako je prišel oni dan. Zadnji teden so to čutili in tožno je bilo gledati obraz, ki je mislil, da bo moral domov. Saj končno je pa taborjenje le lepa reč, tudi disciplina, so nekateri dejali, da ni prehuda zver; morda bi še ostali: o, ne samo morda, še kako radi bi ostali! Pa dan je prišel, z dnevom je prišlo sonce in s soncem je prišla žalost. Saj je bil dan lep, saj je bilo veselje v zraku, kdo pravi da ne; toda v dušah, tu je ležal kamen, žalost, strah, otožnost, medloba, joj, koliko bi se dalo povedati! Samo resničnost je bila ena: slovo in za slovesom Ljubljana. Saj drugič so še kar radi bili v Ljubljani, toda to pot, ko je treba pospraviti vse, zavezati vrečo in hajdi, to pot jim je bila, čeprav sredi poletja, vsa črna, polna zlobne meglenosti in smrti.

Povedal bom, saj potem je tako konec. Zakaj bi človek skrival žalost samo v sebi. No, saj prav za prav žalost ni bila žalost, ločitev, ta je bila tisto težko in mučno. Saj potem, ko so v Ljubljano prišli, so bili spet polni

veselja in prešernosti, in kakor je prej Ljubljana ostajala za njimi, ko so šli tja, tako je zdaj bila Savinja sad pozabe.

Pa vendar!

Zjutraj so se budili zgodaj. Vsak je hotel še poslednjič gledati tabor in deželno okrog. Bilo je vse skupaj kakor mravljišče, polno živahnosti in dela.

Pilat je dirjal okrog kot osa, ki je vedno povsod, pa nikoli nikjer. Zdaj je bodril tega, zdaj onega.

Pater je stal ob svojem podrtem šotoru in se razgledoval po taboru. Mesala-Koki si je dal opraviti z nahrbtnikom. Tudi drugi so hiteli. In potem je Pilat žvižgnil. Stopili so v vrsto in ostali mirni.

»Pozdrav zastavi!«

Fantje so okrenili glave proti praporu.

Pilat je mignil Sfiletu, ki se je zadrevil v breg in obstal ob jamboru.

»Mirno!«

Počasi je plavala tkanina k tlom.

Odšli so, za njimi je ostal prazen travnik...

In Ljubljana?

Bilo je kaj preprosto.

Pričakovale so jih mamice in sorodstvo sploh. Saj brez tega ob takih prilikah ne gre.

»Joj, moj zlati, da je bilo vse dobro, da se nisi prehladil!«

Najbolj čudovit je bil pač Mesala-Koki, ki je hvaležnim ušesom napeto razlagal, kako je strašil (prav za prav kako ni) in sploh, kakšne naravnost herojske podvige je storil.

Pater se je smejal, tudi Pilat se je smejal. — Ob koncu, ko je vsakemu roko stisnil, pa še:

»All right!«

»To je dobro!« se je ločil pater.

V Frančiškanski ulici je bil dirindaj, da kmalu ne takega. Vse je bilo ob oknih.

Nu, konec je bil ta, da se je Petronij v imenu vseh zahvalil patru, preden so odšli.

Smeh se je hitro izgubil, le spomini so ostali. In ti so več, kot vse drugo, kar so prinesli s seboj.

O. STANKO MARIJA:

Zveza večjih sestic sv. Klare

ZVSK v Ljubljani je v tekočem šolskem letu zopet razvila živahno delavnost. Vsak torek popoldne se pri FMM na Mirju vrše redni tedenski sestanki s predavanji, pri katerih sodelujejo tudi Klare same.

V nedeljo, 16. oktobra, smo med sv. mašo s skupnim sv. obhajilom v kapeli FMM sprejeli po enoletni hospitaciji 9 novih sester v ZVSK. Po lepi slovesnosti smo imeli v gornji dvorani malo zakusko in uprizoritev šaljive igrice »Velemestna kuharica«, ki je izzvala obilo prisrčnega smeha.

Pridno delujeta evharistični in dramatski odsek: prvi vodi vsakodnevno adoracijo Klar v kapeli FMM pred izpostavljenim Najsvetejšim, drugi pripravlja igrokaz s Darine Konc, usm., »Pesem domotožja« v štirih dejanjih in komedijo Janka Mlakarja »Skušnjava« v dveh slikah. Igrati se uprizorita 27. novembra in 11. decembra popoldne v frančiškanski dvorani v Ljubljani.

Obširnejše poročilo o delovanju naše ZVSK pa prinesemo v prihodnji številki »Cvetja«.

P. ODILO:

NOVA MAŠA

V nedeljo 9. okt. je pel novo mašo kapucinski novomašnik ilirske provincije p. Miroslav Novinič. Slovesnost se je vršila v njegovem rojstnem kraju v Selnici ob Muri v Medjimurju. P. Miroslav je končal slovensko gimnazijo v Ptujju. Po končani maturi je stopil v kapucinski red. Noviciat je

izvršil v Škofiji Loki, tri letnike bogoslovja pa v Splitu. Posvečen je bil v mašnika dne 2. okt. v stolnici na otoku Hvaru. Posvetil ga je hvarski škof dr. Mihael Pušič. V nadebudnega novomašnika stavi kapucinska provincija veliko upanje: poslala ga je za višje študije v Freiburg. — Čestitke novomašniku in provinciji.

PRENOS ZEMELJSKIH OSTANKOV P. DIDAKA BUNTIČA

V nedeljo 9. okt. so bili preneseni zemeljski ostanki bivšega hercegovskega frančiškanskega provinciala p. Didaka Buntiča, ki je umrl pred 16 leti. Ostanke so prenesli iz Mostara na Široki Brijeg, kjer so jim pripravili grobnico v cerkvi. Na ta način so pokazali hvaležnost temu velikemu hercegovskemu frančiškanku, ki je vse svoje življenje nesebično delal na vseh področjih javnega življenja. Več let je bil profesor na širokobriješki gimnaziji. Pozidal je cerkev na Širokem Brijegu. Poleg tega je organiziral prve analfabetske tečaje in je tako naučil brati in pisati 50 tisoč odraslih kmetov in kmetic. Delal je za napredek gospodarstva in izsuševanja hercegovskih polj. Po vojni se je zavzel za lačne hercegovske otroke in jih razdelil v bogate slavonske družine. Sredi tega dela ga je dohitela smrt.

ZDRAVSTVENO STANJE SVETEGA OČETA

P. Avguštin Gemelli O. F. M., rektor katoliškega vseučilišča v Milanu in predsednik pontifikalne akademi-

Hvarski škof Pušič, posvetitelj P. Miroslav Novinič, posvečenec

je znanosti, je dal nedavno nekemu rimskemu dopisniku izjavo o zdravstvenem stanju sv. Očeta Pija XI. P. Gemelli, ki je poznan kot zdravniški izvedenec, je izjavil: »Sv. Očeta sem videl začetkom l. 1937, preden je po boleznih prevzel zopet svoje posle in že takrat sem rekel, da bo verjetno živel še več let. Zdaj, ko je preteklo skoraj dve leti, moram na svoje veliko veselje isto izjavo ponoviti. Tako popolno ozdravljenje človeka, ki ima že 80 let, je gotovo čudež. Delovanje njegovega srca je normalno. Vsa njegova konstitucija je izpremenjena, Pač pa je izgubil na teži, ali to je delovalo zelo ugodno. Četudi je shujšal, je vendar še dovolj krepak. Karakteristična je njegova sposobnost za delo, a posebno ga veseli zavest o tej sposobnosti. Ta zavest mu daje najlepše razpoloženje. Naravno, da vedno obstoji možnost nenadne izpremembe te delovnosti. Sv. Oče dobro ve za možnost te izpremembe, ali vendar neumorno dela. Onim, ki so v njegovi bližini, je večkrat izjavil, da bi rad umrl sredi gela.«

TRGATEV SE JE PRICELA

Neki list, ki se menda katoliškega imenuje, je napisal 11. okt.: »V nedeljo se je pričela splošna trgatav v Slovenskih goricah in v Halozah, v pekerskem in slovenjebistriškem vinogorju. Že dolgo let niso imeli vinogradniki za časa trgatve tako lepih in sončnih dni, kakor jih imajo letos.« Tako se glasi poročilo. Če so tako lepi in sončni dnevi — vinogradniki iz Slovenskih goric in iz Haloz, iz Pakerja in Slovenske Bistrice, zakaj je potem potrebno začeti trgatav v nedeljo? Vse poletje ste Boga prosili, naj vam varuje vinograde in uslišal vas je. Že dolgo ni vašega dela tako blagoslovlj kot letos! Zdaj pa taka nehvaležnost, da ste skrunili njegov dan, ko ste začeli trgatav v nedeljo. Kako hitro pozabimo na dobrote božje in na to, da smo od Boga popolnoma odvisni! Ko je vino enkrat v kleti, še bolj pozabimo na Boga. Soseda pokušata mošt.

Če je sladak, pravita: »Takega smo pridelali!« Če je mošt kisel, pravita: »Takega nam je letos Bog dal!« — Drugič začnite trgatav v ponedeljek — po nedelji! — ne v nedeljo! Nedelja pomeni: Ne delaj!

RAZLIKA MED BOLJŠEVIZMOM IN NACIONALIZMOM

V cerkvi sv. Štefana na Dunaju je bila zbrana katoliška mladina, kateri je govoril kardinal Innitzer in jo prosil, naj ostane zvesta katoliški veri. Ti mladi možje, bilo jih je okrog 6000 — so po končani cerkveni slovesnosti zunaj cerkve priredili kardinalu manifestacije. Takoj so se zbrali oddelki socialistično-nacionalne mladine pred kardinalovo palačo, metali kamenje v vrata in zahtevali, naj oblast internira kardinala. Innitzerjev tajnik je obvestil policijo in demonstranti so morali ob 11-ih ponoči zapustiti prostor pred palačo.

Naslednji dan ob četrť na devet zvečer so se znova začele sovražne demonstracije. Demonstranti so razbili okna. Zopet je bila obveščena policija. Četrť ure pozneje, ko policija še ni nastopila, so demonstranti vlomili vrata škofijske palače in vdrli v notranjost. Prihiteli so kardinalovi služabniki, da bi branili kapelo in palačo. Preden so demonstranti vdrli v kapelo, je kardinal zaužil presv. R. Telo. Demonstranti so v kardinalovi pisarni vse razbili, tudi križ. Purpurni plašč, prsni križec in kardinalov prstan so ukradli. Pohištvo, slike in druge umetnine so uničili. Ceremoniarja so tolkli s svečnikom po glavi. Enega izmed kardinalovih tajnikov so vlekli na balkon in ga hoteli vreči na cesto, pa so ga mirnejši demonstranti rešili.

Policija je nastopila šele 40 minut potem, ko je bila naročena. Demonstranti so se nato umaknili. Aretiran je bil samo eden.

Istočasno je bila v sosedni hiši enaka demonstracija. Kardinal je zbežal tja, pa so ga zmerjali in psovali. Kanonika Krawarika pa so vrgli skozi okno na cesto, kjer je obležal

hudo poškodovan. Demonstranti so kardinalov purpurni plašč in različne umetnine sežgali na trgu pred palačo. (Tako poroča Osservatore Romano). Kakšna razlika je med boljše-vizmom in nacionalizmom? Nikake razlike ni! Moskva in Berlin — to je isto! Dvoje strašnih imen.

PAPEŽ JE SPREJEL TRETJE-REDNIKE

Sv. Oče Pij XI. je pred kratkim sprejel skupino 600 tretjerednikov. V svojem nagovoru je omenil, da je tudi sam član tretjega reda sv. Frančiška. Z velikim veseljem je sv. Oče vzel na znanje, da so člani tretjega reda po svojih redovnih predpisih kot pravi sinovi sv. Frančiška dolžni, pa tudi pripravljeni sodelovati pri Katoliški akciji. Sv. Oče je posebno priporočil apostolat molitve.

DAN PROTI KLETVI V ZAGREBU

Dne 17. avgusta so imeli v Zagrebu pomenljiv, važen in prepotraben dan: Dan proti kletvi. Imeli so posebno spravne pobožnosti in procesije. Katoliška akcija je izdala poseben oglas, ki se v njem obsoja kletev kot narodno zlo. Delili so tudi posebne znake proti kletvi. Posnemanja vredno! Bog daj, da bi pomagalo!

STARŠEM

V Lavantinski dolini na Koroškem je šla žena k vodnjaku po vodo. V veliko začudenje zagleda v vodnjaku otroško truplo. S pomočjo svojega moža potegne mrlička iz vode in zdaj vidita oba: to je vendar naš dveletni

sinček. Mati ga je namreč poslala k sosedu, toda otrok ni ubogal, temveč se je igral pri vodnjaku in je padel v vodo. Gotovo so starši krivi sami, ker niso ogradjili vodnjaka, ko so vedeli, da imajo otroka pri hiši. Kako sta si pač oče in mati očitala, da sta sama kriva otrokove smrti.

Telesna smrt nedolžnega otroka pač ni najhujša stvar. Veliko strašnejše je, če je njegova duša umorjena. In koliko je takih pomilovanja vrednih umorjenih otroških duš! V mestih in na deželi. Starši, spoznajte svojo dolžnost. Ohranite duše svojih otrok! Čuvajte punčico svojega očesa!

ŠPANSKI TARCIZIJ

Mlad španski mož je bil v začetku vojske vržen v ječo v Madridu. Po napadu nacionalistov je bil ujet. Takoj drugi dan je bilo 600 ujetnikov peljanih na morišče. Rdeči oficir je ime mladega ujetnika zamolčal. Ostal je v Madridu.

V ječi so ga smeli obiskovati domači, ki so mu nosili živila. Mem temi darovi je dobil vsak dan poseben dar. Majhen deček mu ga je vsak dan veselo skakljaje prinesel. To je — v belo platno zavit — kruh življenja, sv. Hostija. V majhni pisemski torbici, ki jo je deček imel skrito na prsih, je imel spravljen zaklad, ki mu ga je zaupal duhovnik. Ko je prišel v ječo, so vsi šepetali: Naš Tarcizij. Tiho in skrito je šel od moža do moža in molil: »Telo Gospoda našega Jezusa Kristusa naj ohrani tvojo dušo za večno življenje.« Ali bo mučenec presvete Evharistije tudi ta španski Tarcizij?

In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Frančišek As.)

† Preč. g. Valentin Majar. V Izlakah pri Zagorju ob Savi je dne 1. okt. umrl g. Valentin Majar, upokojeni župni upravitelj. Rodil se je leta 1851 v Dolu pri Ljubljani. V mašnika je bil posvečen 16. marca 1876 kot frančiškan p. Krizogon. Bil je plodovit nabožni pisatelj. Svoječas je dosti pisal tudi v naše »Cvetje« in je bil do zadnjega njegov naročnik in podpornik. Naj počiva v miru!

† Msgr. dr. Jožef Debevec. V Leonišču v Ljubljani je umrl 4. oktobra msgr. dr. Jožef Debevec, tretjerednik sv. Frančiška. — Na praznik velikega sv. Ignacija sva sedela skupaj pri jezuitih. Pa mi je rekel: Saj sva brata — tretjerednik sem in vi zdaj vodite tretji red v Ljubljani. Vse zasledujem. Torej tudi to je zasledoval nad vse marljivi msgr. Debevec. In kot se zdi, da je na to še posebno mislil. Vsaj njegova smrt je tako pokazala: Na njegovi mizi so našli odprto francosko knjigo o frančiškanski poeziji. Jedro in višek Frančiškove in frančiškanske poezije je pač Sončna pesem sv. Frančiška. Dr. Debevec jo je gotovo bral pred smrtjo

in je bila tudi njegova, kot Sončne pesmi poslednja kitica: Hvaljen, Gospod, po sestri smrti telesni! Umrl je veliki častilec Frančiškov prav v jutru njegovega praznika. Lahko je pel z njim, s svojim očetom serafinskim: Educ de custodia animam meam — Pelji iz ječe mojo dušo... pričakujejo me pravični, dokler mi ne povrneš. (Ps. 114.) Počivaj v miru in uživaj poezijo sv. Frančiška na večno!

Preberite, kar je pisano na zadnji strani platnic!

† Fr. Pavlin Žagar O. M. Cap. V celjskem kapucinskem samostanu je 5. okt. izdihnil 22-letni kapucinski bogoslovec fr. Pavlin Žagar. Bil je zgleden redovnik in je srčno želel doseči cilj oltarja v kapucinskem redu. S pridnim študijem se je pripravljajal za svoj vzvišeni poklic. Ali Bog je določil, da zapoje prej veselo Glorijo kot je določeno po cerkvenih in redovnih pravilih — nebeško Glorijo! Postal je žrtev zavratne jetike. Ave anima pia!

† Jožefa Rozencopf. Spadala je v skupščino na Prevaljah, a umrla je daleč od svojih redovnih bratov in sester, namreč v Salzburgu. Preselila se je namreč k svoji hčerki. Kako vesela je bila pokojnica, ko se je poslavljala, ker njen novi dom je bil samo nekaj minut od cerkve. Rekla je: Vsak dan bom lahko šla k sv. maši. Tu je namreč imela eno uro do cerkve. Umrla je 19. avgusta. Naj uživa nebeško plačilo!

† Preč. g. Peter Koprivec. Na Brezjah je 20. okt. 1938 umrl g. Peter Koprivec, župnik v p. Pokojni se je rodil 28. jun. 1873 v Škofji Loki. V mašnika je bil posvečen 23. jul. 1896, nato pa je služboval na raznih kraljih ljubljanske škofije. Zadnje njegovo službeno mesto je bilo v Breznici, kjer si je nakopal bolezen, ki ga je položila na dolgotrajno bolniško posteljo. Povsod je poleg drugega, vzorno opravljenega dušnopastirskega dela, kot dober tretjerednik širil tudi Frančiškovega duha. Po Frančiškovem vzoru je skrbel za lepoto hiše božje. V njej je z molitvijo in premišljevanjem posvetil ves svoj prosti čas. Iz molitve pa je tudi črpal moč, da je z

vz gledno potrpežljivostjo prenašal svojo težko bolezen, in kakor sveti Frančišek, s smehljajem mirno v Gospodu zaspal. Vzornemu duhovniku-tretjeredniku naj Veliki duhovnik — Kristus — podeli delež večnega življenja!

P. Ot.

**Pax
et bonum!**

**Mir in
vse dobro!**

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanje: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. mora se preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 45 let (od 1. jan. 1939 velja »nad 40 let«);
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnjega pojasnila, se lahko pisмено obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda« v Ljubljani, Frančiškanska pašaža. Osebno pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

Do katerega leta še lahko vstopim v Podporni odsek III. reda?

Prvo leto ustanovitve je bila ta doba starosti neomejena, kakor je to bralcem »Cvetja« dobro znano. Storili smo to zaradi tega, da nam nihče ne bi mogel očitati, da nimamo srca za starejše ljudi, ki so prav tako potrebni, da živijo v svojih starih letih brezskrbno življenje, pa prav tako tudi niso bili sami krivi, ako ni bilo v njihovih mladih letih ustanove Podpornega odseka. Prvo leto torej starostna mera za sprejem v Podporni odsek ni bila določena.

Drugo leto smo določili za starostno mejo dobo 60 let ter smo obenem povedali, da se bo ta starostna doba še znižala. Nismo pa marali isté takoj omejiti, zaradi tistih, ki morda še niso bili poučeni o važnosti in koristi Podpornega odseka, da se ne bi mogli pozneje izgovarjati, češ da jim o tem ni nihče nič povedal in da se samo zaradi tega niso pravočasno vpisali.

Tekom let smo potem starostno dobo zniževali na 55, 50 in 45 let, da smo tako dali priliko, da se vpišejo vsi tisti, ki so šele polagoma doumeli velike cilje Podpornega odseka ter njegovo potrebo za vse tiste,

ki nimajo lastnega premoženja, ali dovolj veliko pokojnino, da bi mogli na stara leta brezskrbno živeti. Dovolj časa so torej imeli, da bi se lahko temeljito poučili, ali bo Podporni odsek III. reda tudi zanje koristen ali ne.

Do sedaj torej in do 31. decembra 1938 se bodo lahko še vpisali v Podporni odsek vsi tisti, ki še niso stari preko 45 let, od novega leta naprej, to se pravi, počenši od 1. januarja 1939 pa bodo mogli biti sprejeti v Podporni odsek samo tisti, ki še ne bodo prekorčili 40. leta starosti. Izjema ne bo dopuščena nobena.

Vsak, kdor količkaj pozna življenje, bo moral priznati, da se s tem nikomur ne dela nobena krivica; saj bi vsakega človeka razžalili, če bi mu rekli, da kljub svoji starosti, ko se že bliža 40. letu, še ni prišel do zrelosti, ali po domače rečeno, do pameti. Vsakdo lahko do te dobe že nekoliko pregleda svoje življenje, ker si lahko misli, da bo prej ali slej tudi zanj prišel čas, ko ne bo imel več toliko življenjskih sil, da bi se lahko preživljal s svojim lastnim delom. Saj to lahko vidi tudi na drugih, če že ne ve iz lastne skušnje. Vsakdo lahko do te dobe svojega življenja naprej vidi, ali mu bo možno z dohodki, ki jih ima sedaj prihraniti si toliko, da bo lahko imel brezskrbno starost. In vsak kdor nima dovolj lastnega premoženja, da bi lahko od njega živel, tudi tedaj, ko ne bo mogel več delati, je dolžan sam sebi, da se pravočasno vpiše v Podporni odsek III. reda, s katerim mu bo to omogočeno. In vsak, kdor ve, da nima od ene ali druge strani zagotovljene tako velike pokojnine, da bi se lahko z njo vsaj skromno preživljal v letih starosti in onemoglosti, vsakemu takemu pamet narekuje, da se vpiše v Podporni odsek III. reda sedaj, dokler ima še čas in dokler še lahko dela.

Vsi udje III. reda bi se morali zavedati, da so dolžni po točki 11, pogl. 3, skrbeti za tiste svoje brate in sestre, ki zaradi starosti in onemoglosti ne morejo več sami sebe preživljati. To pa ve vsak, da je sprejemanje miloščine, ako je tudi dana še s tako dobrim srcem, ako je tudi izročena še tako obzirno, vendar nekaj takega, kar človeka boli, zlasti če se zaveda, da je celo svoje življenje pridno in pošteno delal, zdaj pa je navezan na podporo drugih. Zato so vsi udje, člani in članice III. reda zavezani in narekuje jim to dolžnost ljubezni, da opozorijo svoje brate in sestre, naj pravočasno poskrbe za to, da se vpišejo v Podporni odsek III. reda. Vsakdo ve, da naslov »P o d p o r n i o d s e k« ne pomeni nobenega ponižanja, ampak je ta izraz vzet iz vodila III. reda, na katerega temelju je Podporni odsek zgrajen. Podporni odsek ne pomeni nič drugega, kakor vzajemno pomoč, ki jo dajejo bratje in sestre III. reda drug drugemu v letih starosti in onemoglosti. Za tiste, ki so prišli v dobo, da se ne morejo zaradi starosti in onemoglosti sami preživljati, skrbe mlajši, in ko bodo ti mlajši enkrat ostareli pa bodo zopet nastopili drugi, ki bodo zanje skrbeli. Podobno je torej tukaj, kakor pri pokojninskem fondu, v katerega morajo vplačevati razni uradniki države, občine, člani in članice Pokojninskega zavoda in drugi. Kakor ni poniževalno, ako kdo iz pokojninskega fonda dobiva mesečno svojo pokojnino, prav tako malo je poniževalno, ako kdo od Podpornega odseka III. reda dobiva svoje mesečne zneske, do katerih ima polno pravico.

Kdorkoli torej izmed bratov ali sester III. reda, ki nima dovolj lastnega premoženja ali nima zagotovljene dovolj velike pokojnine za leta starosti in onemoglosti, naj se vpiše v Podporni odsek III. reda. Kdor pa ima dovolj lastnega premoženja in zagotovljeno pokojnino, pa pozna take, ki tega nimajo, je dolžan iste iz ljubezni opozoriti na to ustanovo. Pogoji za vstop ostanejo isti, znižana je le starostna doba od novega leta naprej.

Darovi

Za frančiškanske misijone:

Po p. dr. Romanu dve neimenovani 20 din, Pintar Terezija 20 din, Zapl. T. 10 din, I. M. 30 din, neimenovana 20 din, neimenovani 10 din, Mlakar Marjeta 15 din.

Za armado Sv. Križa:

Skubec Ana 5 din, Kos Ivana 5 din, Mlakar Marjeta 15 din.

Za razširjenje sv. vere:

Kastelic Henrik 10 din, Hladnik Helena 12 din, Špolar Marjana 12 dinarjev, Trontelj Fani 12 din, Marentič Janez 12 din, Ferjan Ana 12 din, Terjan Ter. 12 din, Volčanšek Marija 15 din, Labernik Antonija 10 din, Prah Alojzija 20 din, Božjak Pavla 20 din.

Za večno luč v kolegiju:

Po dr. p. Romanu 110 din, J. M. 10 din, neimenovana 25 din, neimenovana 10 din, Urbar Helena 10 din, Pahor Ana 10 din.

Za sklad »Cvetja«:

Dr. Lavrenčič Matija 15 din, neimenovana 25 din, Fabjan Ivanka 5 din, Papež Marija 5 din, Zakšek Ana 5 din.

Za sklad III. reda:

Gabernik Katarina, zapustila po svoji smrti za reveža v III. redu 200 dinarjev.

Nove knjige

S. Simforoza Kovačič: Devica Orleanska. — Pred nekaj tedni je izpod spretnega peresa že znane pisateljice šol. sestre Simforoze Kovačič izšlo zopet novo obširno delo o sveti Devici Orleanski.

Uvodni besedi dr. Jak. Žagarja sledi kratek, toda pregleden zgodovinski obris tedanje dobe z navedbo rabljenega slovstva, temu pa v 4 poglavja razdeljen življenjepis svetnice z naslovi: Navdahnjena in poslana, zmagoslavna in prezirana, izdana in prodana, mučena in poveljučana. Živahno pisano delo podaja razgibani potek življenja francoske narodne junakinje, od preproste pastirice do zmagovite vojskovodkinje in velike svetnice. Ivana d'Arc je pod nagibom klica božjega rešila Francijo nadoblasti pohlepni Angležev, toda zato si je nakopala njihovo smrtno sovražstvo ter svojo zvestobo kralju in domovini plačala s smrtjo na grmadi, na katero je bila krivična obsojena kot krivoverka in čarovnica. Po njeni svetniški smrti je sveta stolica uvedla nov proces, razveljavila krivično obsodbo in Devici Orleanski vrnila čast. Leta 1909 je bila francoska junakinja povzdignjena na oltar in 1920 slovesno proglašena za svetnico.

Obširna, 300 strani obsegajoča knjiga, ima 4 slike iz Ivaninega življenja in zemljepisno karto Francije 15. stoletja. Kartonirana knjiga, ki je izšla v samozaložbi šolskih sester v Celju, stane 28 din, v celo platno vezana pa 36 din, kar je res zelo nizka cena.

Delo toplo priporočamo zlasti mladenkam, ki jim bodi sveta Devica Orleanska blesteč zgled neustrašenosti v borbi za čast božjo, neomadeževano devištvo in gorečo ljubezen do svojega naroda in domovine.

Dr. Vrečar Ivan: Kristus kralj — Molitvenik. Gimnazijski prof. dr. Ivan Vrečar je priredil prekrasni molitvenik »Kristus kralj«. Ko ga človek prelista, nehote vzklikne: »Ali je mogoče, da takega molitvenika Slovenci še nismo imeli? Kako smo le brez njega izhajali?« V dragoceni knjigi najdeš vse to, kar smo bili do sedaj vajeni v molitvenikih iskati, poleg tega pa najdemo v njej toliko novega, da imamo res užitek in korist, kadarkoli vzamemo knjigo v roke. Naj opozorimo na nekatere znamenitosti molitvenika.

Predvsem ima molitvenik dve zborni ali recitirani sveti maši. Prva je popolnoma liturgična z latinskim in slovenskim tekstom. Druga je skrajšana, pa zelo posrečena, ker tako lepo opozarja na vsako dejanje, ki se vrši na oltarju med sv. mašo. Dalje ima molitvenik mašne obrazce za vse nedelje, praznike in večje godove v novem prevodu. Tudi berilo in evangelij je natisnjen za vsak praznik. Med sv. mašo je uvrščena tudi maša za praznik našega očeta sv. Frančiška, kar bo tretjerednikom posebno dobrodošlo. Nekaj edinstvenega je cerkvena ljudska pesmarica z napevi v notah. Pesmarica obsega 145 najbolj znanih in priljubljenih pesmi.

Lepi, prepotrebni in praktični molitvenik kar najtopleje priporočamo tretjerednikom. Cena knjigi je od 36 do 44 din. Molitvenik je založil škof. ordinariat v Ljubljani, naročila pa sprejema tudi uprava »Cvetja«. Ljubljanski tretjeredniki lahko knjigo naročite na samostanski porti.

Urednikove misli ob dovrstitvi 55. letnika Cvetja

Izšla je zadnja številka 55. letnika slovenskega tretjerednega glasila. V preteklem letu smo bili zelo delovni: število naročnikov se je pomnožilo skoraj za poldrugi tisoč. Najlepša hvala navdušenim in požrtvovalnim agitatorjem.

Zopet je prišel čas, ko moram agitatorjem zaklicati na ves glas: Ne vrzite pušk v koruzo! Zopet na delo v vrtove sv. Frančiška! Zdaj se seje v teh vrtovih. Seme so novi naročniki! Seme je treba vreči v upravo lista v obliki naročnine 15 dinarjev. Iz teh 15 dinarjev šele zraste v tiskarni »Cvetje«. Tretjeredniki ste najboljši ljudje in povsod pomagajte, povsod agitirate, toda eno veliko napako imate: ne veste, kje ste doma! Za vse druge liste ste bolj navdušeni in več zanje storite kot za svoje CVETJE. Prav, da delate na vse strani, pomagajte povsod, apostoli katoliškega tiska bodite, ali na CVETJE ne pozabite. »Cvetje« je za vaš prvo. Cvetje je VAŠE.

Vse voditelje tretjerednih skupščin prosim: priporočite na decembrskem in januarskem mesečnem shodu tretjerednikom naše CVETJE! Organizirajte pri sejah agitacijo za nove naročnike! V vsaki skupščini je gotovo mnogo požrtvovalnih duš, ki se bodo z veseljem in korajžno podale na delo. Naj ne bo moj glas glas vpijočega v puščavi!

Pa še to naj omenim: pred kratkim sem bil v upravi »Cvetja«. Pregledoval sem zapiske. Praktično ima naš upravnik vse urejeno. Vsakega naročnika ima dvakrat napisanega: enkrat po abecednem redu rodbinskih imen, drugič po krajih, oz. poštah, kjer naročniki stanujejo. Poseben seznam ima za naročnike v Ameriki, v zasedenem ozemlju. Na vsakem listku se naročnik zreali kot v ogledalu: od kdaj je naročen na list, kje stanuje, kako plačuje.

Najbolj pa me je v upravi osupnil en zapisnik naročnikov. Kako bi me ne? Pomislite, kaj je na predalu onega zapisnika natisnako z debelimi črkami?! Tole je napisano: **Grobokopi in pogrebei Cvetja**. Ko vzamem v roke ime prvega »grobokopa«, vidim, da ni šest let plačal Cvetja. In to je poverjenik, ki ima 30 naročnikov. To znese v šestih letih 2700 din. In takih grobokopov in pogrebcev Cvetja ni tako malo. Bog daj, da bi bil naš upravnik primoran še pred novim letom uničiti zapisnik grobokopov. Kakšno veselje bi bilo to zanj in zame! Poravnajte torej vsi zaostalo naročnino! — Prihodnje leto moramo vsaj toliko napredovati pri novih naročnikih kot letos!

Pozdrav vsem naročnikom!

Urednik.